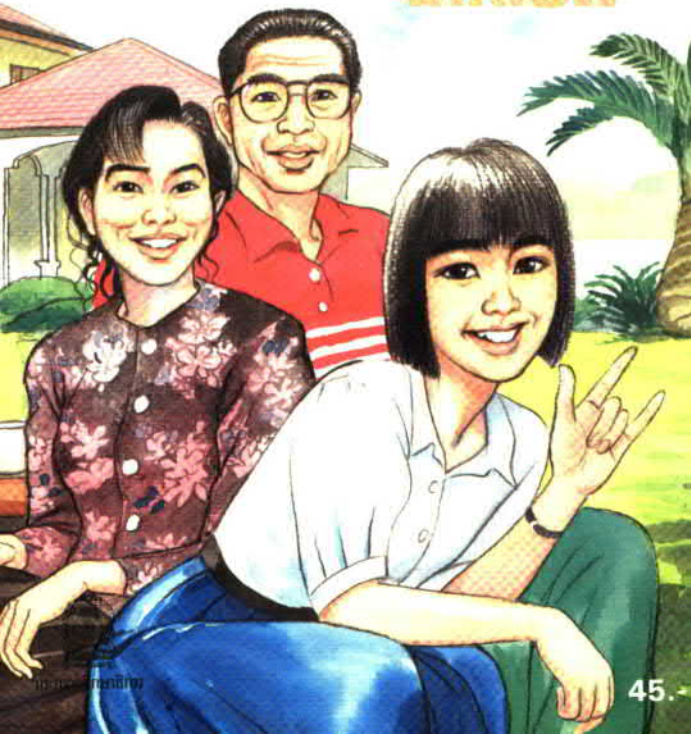

อยากให้บ้านนี้

มีแต่รัก

หนังสืออ่านเพิ่มเติมด้านครอบครัวศึกษา ระดับมัธยมศึกษา
เรื่อง

อยากให้บ้านนี้มีแต่รัก

หนังสืออ่านเพิ่มเติมด้านครอบครัวศึกษา ระดับมัธยมศึกษา
เรื่อง อยากให้บ้านนี้มีแต่รัก

พิมพ์แจกครั้งที่ ๑ พ.ศ. ๒๕๓๙ จำนวน ๑๐,๕๐๐ เล่ม
ศูนย์พัฒนาหนังสือ กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ
ลิขสิทธิ์ของกระทรวงศึกษาธิการ

ISBN 974-268-0922

องค์การค้ำของครูสภาจัดพิมพ์จำหน่าย

พิมพ์ครั้งที่ ๑ พ.ศ. ๒๕๔๐

จำนวน ๕,๐๐๐ เล่ม

ISBN 974-00-7754-4

คำนำ

หนังสืออ่านเพิ่มเติม เรื่อง อยากให้บ้านนี้มีแดร์ก กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ จัดทำขึ้นเพื่อให้นักเรียนใช้สำหรับค้นคว้าด้วยตนเอง หรืออาจใช้ประกอบการเรียนการสอน กลุ่มวิชาสังคมศึกษาและสุขศึกษา ระดับมัธยมศึกษา เนื้อหาสาระของหนังสือจะเน้นให้เด็กเยาวชน และผู้ปกครอง เห็นความสำคัญของสถาบันครอบครัว ตลอดจนตระหนักในปัญหาต่างๆ ที่อาจมีผลกระทบต่อคนในครอบครัวโดยเฉพาะเด็กวัยรุ่น โดยนำชีวิตของครอบครัวที่มีความหลากหลายมานำเสนอให้รู้ถึงสาเหตุ ปัญหา และแนวทางในการแก้ไข เพื่อสร้างความรักและความสัมพันธ์อันดีระหว่างสมาชิกในครอบครัว หนังสือเล่มนี้นำเสนอเนื้อหาในลักษณะบันเทิงคดี มีตัวละครดำเนินเรื่อง และมีภาพประกอบ ทำให้เกิดความเพลิดเพลินและเข้าใจเนื้อหาชัดเจนขึ้น

กรมวิชาการหวังว่า หนังสือเล่มนี้จะช่วยให้ผู้อ่านได้รับประโยชน์และความเพลิดเพลินจากการอ่าน กรมวิชาการขอขอบคุณคณะกรรมการฯ ทุกท่าน นางสาวประภาศรี เทียนประเสริฐ ผู้เขียน ตลอดจนผู้มีส่วนร่วมในการจัดทำมา ณ โอกาสนี้ด้วย

๒๘ ๐๑๕๔ ๔๔

(นางกษมา วรวรรณ ณ อยุธยา)

อธิบดีกรมวิชาการ

๒๘ กันยายน ๒๕๓๘

สารบัญ

	หน้า
ไม่มีใครรักกันสักคน.....	๑
วัยรุ่น.....	๗
ท่วงไทย.....	๑๕
ขอเวลาให้ทบทวน.....	๒๕
อยากลอง.....	๓๑
ไม่อยากทกล้นบ้าน.....	๓๙
แม่.....	๔๗
เพื่อนแท้.....	๕๗
ทลงนิย.....	๖๕
คิดได้เมื่อสาย.....	๗๕

ไม่มีใครรักฉันสักคน

อรวีเป็นสาวน้อยร่างโปร่ง ผิวขาวสะอาด เธอเกิดในครอบครัวที่มีฐานะความเป็นอยู่ดี แต่ชีวิตของเธอไม่ได้สุขสบายดังสภาพบ้านที่อยู่และฐานะทางบ้านเลย สิ่งแวดล้อมที่อยู่อาศัยและฐานะนี้อาจช่วยให้เธอร่าเริงแจ่มใสตามวัยที่ควรจะเป็น ชีวิตของอรวีจึงเป็นชีวิตแบบหนึ่งในสภาพของสังคมปัจจุบัน

อรวีเป็นลูกสาวคนเดียวของนักธุรกิจที่มีชื่อเสียงในวงสังคม ความเป็นอยู่แสนสุขสบาย มีห้องส่วนตัว มีเงินใช้ไม่ขาดมือ ไม่เคยแตะต้องงานทุกชนิด มีเครื่องอำนวยความสะดวกบำรุงบำเรอความสุขทุกชนิด แต่อรวีไม่อยากจะอยู่บ้าน เธอเหงา... ทั้งบ้านมีเธอ คุณพ่อคุณแม่และลูกจ้างอีกสองคน ซึ่งเธอจะยึดเอาเป็นเพื่อนพูดคุยยามเหงาไม่ได้เลย

เมื่อยังอยู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่หนึ่ง และมัธยมศึกษาปีที่สอง อรวีจำได้ว่าคุณแม่เป็นห่วงเธอมากตามรับส่งไม่ว่าจะไปไหน สนใจไต่ถามการเรียน มีเวลาพูดคุยหยอกเฝ้าตามประสาพ่อแม่ ลูกอยู่เสมอ พอเธอขึ้นชั้นมัธยมศึกษาปีที่สามท่านก็ค่อยๆ ห่างเธอไปทีละน้อยๆ เมื่อออกงานสังคมบ่อยขึ้น เคี้ยวไปสงเคราะห์ที่โน่นที่นี้ กลับบ้านมืดค่ำ บางครั้งก็ดึก ส่วนพ่อแม่วันหยุดก็ไม่มีเวลาที่จะพูดกับเธอเลย

เดี๋ยวนี้อรวีเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายแล้ว เธอยังห่างจากพ่อแม่มากขึ้น เธอต้องไปโรงเรียนแต่เช้าในขณะที่พ่อแม่ยังไม่ตื่นนอน ตอนเย็นต้องกลับมางีบกินข้าวคนเดียว มีวิทยุกับโทรทัศน์เป็นเพื่อนแก้เหงา เธอนอนแล้วท่านทั้งสองเพิ่งจะ

กลับเข้าบ้าน วันหยุดจะได้พูดกับท่านก็ไม่ก็คำเพราะท่านมีงานที่ต้องออกไปทำ ไปงานสังคม อยากรู้ว่าใครเป็นอย่างเธอบ้าง บางครั้งเธออยากพูดอะไรด้วยบ้าง แค่เพียงเอ่ยขึ้นว่า

“คุณแม่คะ ลูก...”

“วันนี้แม่รีบ เอาไว้เย็นๆ ค่อยพูดกันนะลูก” เป็นอันว่าได้พูดกันแค่นั้น เย็นๆ เหมอ...รอไปเถอะ ส่วนพ่อนั้นถ้าได้พูดกันก็มักจะชกเองงานกับการหาเงินมาอ้าง ครั้งหนึ่งเธอถามว่า

“วันนี้คุณพ่ออยู่บ้านหรือคะ”

“ไม่อยู่หรือลูก เด็กก็ต้องไปแล้ว พ่อไม่มีวันหยุดเหมือนใครเขาหรอก ธุรกิจหยุดได้หรือ ค่าของเงินลดลงขณะที่ดอกเบี้ยเพิ่มขึ้นทุกชั่วโมง พ่อก็ไม่ได้ทำไปไหนเอาไว้ให้ลูกทั้งนั้นละ อยู่บ้านก็อ่านหนังสือหนังสือหา เบื่อก็ดูทีวีไปนะ”

อรวิอยากจะไปเสียให้พ้นๆ เธออยากจะทำอะไรที่ไม่ต้องการสั่งเหล่านั้ สิ่งทีเธออยากได้ทำไ้พ่อแม่ไม่ให้ ทำไ้... ทำไ้... บางครั้งอรวิก็อยากมีพี่หรือน้องซึ่งอาจทำให้เธอหายเหงาได้บ้าง เพื่อนของเธอบางคนมีพี่น้องสามสี่คน เวลาเขาเล่าถึงพี่หรือน้อง อรวีรู้สึกว่าเขามีความสุขและความอบอุ่น

อรวิกลายเป็นคนช่างคิดช่างฝัน บางครั้งดูเศร้าซึม จนครูประจำชั้นเคยเรียกไปคุยด้วย แต่อรวิมักจะตอบอย่างประหัดถ้อยประหัดคำ เธอรู้สึกว่าการที่จะบอกให้คนอื่นรู้ว่าพ่อแม่ไม่ได้สนใจเรื่องในบ้าน แต่มีชีวิตอยู่นอกบ้านมากกว่าในบ้านนั้น เป็นสิ่งน่าอาย ปรกติเธอก็มีอะไรๆ ไม่เหมือนเพื่อนๆ อยู่แล้ว เช่น เวลาโรงเรียนมีจดหมายถึงผู้ปกครอง และซึ่งต้องเซ็นรับทราบกลับมา เธอไม่เคยส่งตามเวลาที่ครูกำหนดเลย เพราะ

เธอกับพ่อแม่ไม่ค่อยจะได้พบกันนั่นเอง นานเข้าอรวีเลยกลายเป็นคนที่ต้องทำความผิดไปโดยปริยาย เธอปลอมลายเซ็นของแม่ และเมื่อเธอนำไปส่งคืนครูก็มักจะได้รับคำชมว่า

“เดี๋ยวนี้อรวีส่งใบตอบรับจดหมายตรงเวลา อย่างนี้ดี รู้จักปรับปรุงตัวเอง”

คำพูดของครูไปกระตุ้นให้อรวีทำสิ่งผิดซ้ำซากโดยที่ครูไม่ตั้งใจ ก็จะทำให้ครูสงสัยได้อย่างไรในเมื่ออรวีพยายามเลียนแบบลายเซ็นได้เหมือนมาก เธอคิดว่าแม่ของเธอเองก็ดูไม่รู้

อรวีออกจากบ้านตั้งแต่ฟ้าเริ่มสว่างและกลับบ้านเอาพลบค่ำ เปล่า...เธอไม่ได้ไปเถลไถลที่ไหน เธอตรงไปโรงเรียนจนเรียกได้ว่าเป็นคนแรกที่มาเปิดประตูห้องเรียน เธอมักจะนั่งซุกตัวอยู่ในห้องรอนกว่าเพื่อนสนิทมาถึงจึงจะออกจากห้องเรียน

“อรวี ไปเถอะ วันนี้ฉันมาสาย กว่าจะเดินลงไปถึงข้างล่างก็ออกเข้าแถวพอดี” ผู้พูดเป็นเด็กสาวผิวสองสี ดากลมโต พูดพร้อมกับเอื้อมแขนข้ามโต๊ะเอากระเป๋านั่งสีวางบนเก้าอี้

“นึกว่าเธอจะไม่มาเสียแล้ว”

“มาสิ ฉันไม่อยากขาดเรียนหรอก แต่แม่ไม่สบายต้องทำอะไรต่ออะไรหลายอย่าง เลยมาสาย”

ลินดาอยู่ในครอบครัวที่มีฐานะพอมีกิน พ่อของลินดาเป็นข้าราชการชั้นผู้น้อย ส่วนแม่ขายข้าวแกงที่เพิงหน้าบ้านนั่นเอง ถ้าไร้จากการค้าขายก็พอเลี้ยงลูก และพอซื้อเสื้อผ้าให้ตัวเองและลูกๆ ได้

บ้านของลินดาเป็นบ้านไม้สองชั้นขนาดย่อมอยู่ในซอย

ไม่ห่างจากถนนใหญ่มากนัก เนื้อที่ที่เหลือจากการปลูกบ้านทางด้านหน้าเปิดเป็นร้านขายข้าวแกง โดยแม่ให้พ่อเอาเศษไม้มาปลูกเป็นเพิงหมาแหงน ยกพื้นให้สูงขึ้นนิดหน่อย แม่ของลินดามีฝีมือในทางทำอาหารอยู่บ้าง จึงมีลูกค้าขาประจำทั้งที่มานั่งกินที่ร้านและซื้อใส่ถุงกลับบ้านพอสมควร

แม่มีลูกทั้งหมดสี่คน หญิงสองชายสอง ลินดาเป็นคนที่สองพี่ชายกำลังเรียนพาณิชย์ น้องชายเรียนอยู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่สอง น้องสาวคนเล็กเรียนอยู่ในโรงเรียนประถมศึกษาใกล้บ้าน ลินดาบอกกับอรวีว่า

“แม่ไม่สบาย ไม่ได้ทำข้าวแกงขาย ฉันทนเลยต้องหุงหาอาหารกินกันเอง แล้ววันนี้ตื่นสายด้วย”

ลินดาไม่เคยปิดบังเพื่อนเรื่องอาชีพของพ่อแม่เลย เธอเองไม่เคยคิดว่าสิ่งเหล่านี้จะเป็นปมด้อย

“ฉันอยากเป็นอย่างเธอบ้างจัง ๆ นะลินดา จะได้ไม่เหงาฉันที่บ้าน ฉันเหงา ไม่มีพี่ไม่มีน้อง”

“เฮ้ย...ดีแล้วล่ะไม่ต้องมาทะเลาะกันอย่างฉัน บางครั้งก็รำคาญ บางครั้งก็สนุกดี”

“เร็ว...อรวี” ลินดาจุดมืออรวีให้วิ่งตามเมื่อเสียงออกดั่งขึ้นอีกครั้ง

เมื่อสิ้นเสียงออกครั้งที่สองนักเรียนทุกคนจะต้องเข้าแถวให้เรียบร้อย เตรียมเคารพธงชาติ สวดมนต์ ฟังข่าว-ประกาศจากคณะกรรมการนักเรียนและฟังคำชี้แจงจากอาจารย์ แล้วจึงเข้าห้องเรียน

“โอ้ย...อีกแล้วเธอ” คนข้างหลังพูดพร้อมกับเอื้อมมือไปสะกิดคนข้างหน้า

“คงไม่เท่าไรหรอกน่าวันนี้...แดดไม่ค่อยร้อน” ลินดา
หันไปตอบคนที่สะกิด

“แดดไม่ร้อนแต่เมื่อเช้า...อาจารย์ชอบร้ายชาวทุกที”
คนข้างหลังตอบกลับมาอีก

พอลินดาหันไปจะต่อปากต่อคำกับคนพูด เห็นสายตา
ของอรวีซึ่งยืนถัดไปมองอย่างคำหั้น ก็เลยเสียดใจไปว่า

“ลัดดาวัลย์... หยุดเถอะเดี๋ยวอาจารย์ดู”

“อย่าเลย เธอหันไปเจอแม่ชีเคร่งกฎระเบียบเข้านะซี”
ลัดดาวัลย์ตอบอย่างรู้ทัน

พักกลางวัน อรวีชวนให้ลินดาถือหนังสือลงไปด้วย
เพราะบ่ายนี้จะสอบเก็บคะแนนวิชาสังคมศึกษา

“เธอไปนั่งรอที่เดิมนะ เดี่ยวฉันซื้ออาหารแล้วจะตามไป”
อรวีบอกกับลินดา

ลินดาเอาข้าวใส่กล่องมากินกลางวันทุกวัน เป็นการช่วย
ทางบ้านประหยัด ส่วนน้ำก็อาศัยจากก๊อกประปาที่โรงเรียนใส่
เครื่องกรองไว้ให้นักเรียนดื่ม ลินดากับอรวีมักจะยึดเอาม้าหินได้
คันราชพฤกษ์ที่ค่อนข้างปลอดภัยคนเป็นที่นั่งกินอาหารและคุยกัน

อรวีนึกถึงลินดาที่มีพ่อแม่พี่น้องอยู่กันอย่างอบอุ่น
รักใคร่ถึงแม้จะมีเงินไม่มาก เธออยากให้ครอบครัวของเธอเป็น
อย่างลินดาบ้าง เธอรู้สึกสงสารตัวเองที่ต้องอยู่อย่างว่าเหว
เจียบเหงา เธอจะทนสภาพอย่างนี้ไปได้อีกนานเท่าไรนะ

วุ่น

เช้าวันรุ่งขึ้น อรวิกันอาหารที่จัดเตรียมไว้บนโต๊ะ เสร็จแล้ว ก็หิ้วกระเป๋าออกจากบ้านตั้งแต่พ่อแม่ยังไม่ตื่น โรงเรียนเข้าแล้ว แต่ลินดาเพื่อนสนิทคนเดียวของเธอยังไม่มา เธอถูกจากเก้าอี้ อย่างเบื่อบ่นๆ ค่อยๆ เดินลงบันไดเพื่อไปเข้าแถวหน้าเสาธง ตามเคย ถ้าลินดาไม่มากลางวันนี้เธอคงจะต้องกินอาหารใต้ ดันคนเดียว ลินดาเป็นอะไรไป หรือแม่ของเธอไม่สบายมาก อรวิทอดสายตาผ่านกลุ่มเพื่อนๆ ไปยังประตู นั่น...ลินดากำลัง หอบกระเป๋าหนังสือวิ่งเข้าประตุมหาพอดี เธอถอนหายใจดังจน คนข้างๆ หันมามอง

“ไอ้ย...เหนื่อย” ลินดาวิ่งมาหยุดตรงที่เคเบเข้าแถว พร้อมกับหายใจลึกๆ

“เกือบแล้วไหมล่ะ” นิภาพรรณยื่นหน้าผ่านเพื่อนคนหนึ่งพูดกับลินดา

“ไม่มีทาง ยังไงๆ ฉันก็ต้องมาให้ทันก่อนร้องเพลงชาติ” ลินดาได้

นักเรียนที่มาโรงเรียนสาย คือมาหลังจากการสวดมนต์หน้า เสาธงแล้ว จะต้องมาขึ้นเข้าแถวร้องเพลงชาติและสวดมนต์ร่วมกัน ยิ่งถ้ามาสายมากหลังจากกลุ่มสายทำไปแล้ว เหลือคนเดียวก็ต้องทำ คนเดียว ไม่มีการยกเว้น อาจารย์ที่ทำหน้าที่เวรหรือฝ่ายปกครองจะ เรียกพบตักเตือนก่อน ถ้าบอຍเข้าอาจารย์จะให้เข้าแถวแล้วอบรม บริเวณใกล้ประตูโรงเรียน นักเรียนกลัวมากกับการที่จะต้องถูกอบรม ใกล้ประตู เพราะคนที่เดินผ่านไปมาหน้าโรงเรียนจะมองเห็น โดย

เฉพาะเพื่อนนักเรียนชายที่อยู่โรงเรียนใกล้ๆ กัน ถ้าพวกนี้เห็นและจำได้ก็จะถูกเอาไปล้อเลียนหรือแฉวในเวลาที่พักกันนอกโรงเรียน

หลังจากขึ้นห้องเรียนเรียบร้อยแล้ว ลินดาจึงเล่าให้อรวิฟังว่า

“เมื่อเช้าแม่เป็นลม ฉันเลยต้องดูแลหายาต้มให้กิน แล้วเตรียมดักข้าวใส่สำหรับยกไปวางไว้ให้ แม่ไม่สบายอยู่แล้วยังเป็นลมอีก ฉันก็เลยห่วงกลัวว่าจะเป็นอะไรมาก รืออยู่จนแม่บอกว่าไม่เป็นไรแล้ว ฉันถึงได้มาเรียน”

“นี่จะต้องไปกินข้าวคนเดียวซะแล้ว” อรวิบอก

“วันนี้มีคณิตศาสตร์ตั้งสองชั่วโมง ถ้าไม่จำเป็นจริงๆ ฉันก็ไม่อยากหยุดหรอก”

“อาจารย์มาแล้ว” อรวิกระซิบ

อาจารย์ ที่อรวิกระซิบบอกลินดาเป็นครูเก่าแก่ของโรงเรียน อายุค่อนข้างมาก เป็นคนจริงจัง ดู ถ้าลองได้ดูแล้วจะออรรมเป็นครึ่งก่อนชั่วโมง นักเรียนจึงกลัวกันมาก พยายามทำตัวไม่ให้ถูกดู พอเห็นอาจารย์เดินมาจะเงิบเสียง และรีบหยิบหนังสือเรียนวิชาที่ท่านสอนขึ้นมาเปิดเตรียมไว้ทันที

เมื่อเข้าห้องเรียนครูเรียกนักเรียนที่ตัวสูงๆ มาช่วยแขวนแผนที่ที่ผนังหน้าห้อง แล้วครูก็เริ่มอธิบายพร้อมกับชี้แผนที่ประกอบ อธิบายไปได้พักหนึ่งครูก็หยุดตั้งคำถามเพื่อให้ให้นักเรียนตอบและให้ชี้บนแผนที่

“อรวิหาเมืองหลวงของประเทศลิเบียบนแผนที่ให้ครูหน่อยซิ”

อรวิเดินออกไปมองหาอยู่ครู่หนึ่งจึงเอานิ้วชี้บนแผนที่ แล้วบอกว่า “เมืองทริโปลี ค่ะ”

“ดี แสดงว่าสนใจตอนที่ครูอธิบาย” แล้วครูก็มองหาคนที่
จะถามต่อไป พอเหลือบไปเห็นชนม์ชไมนั่งสัปหงก ก็เลยเรียกให้ตอบ

“ชนม์ชไม” เสียงครูเรียกค่อนข้างดัง ทำให้เด็กสาว
สะดุ้งแล้วรีบลุกขึ้นยืนทันที

“ออกมาชี้ Dead Sea ให้ดูหน่อยสิ” ครูสั่ง
ชนม์ชไมเดินออกมายืนจ้องแผนที่อยู่นานก็ยังไม่พบจุดที่
ต้องการ ครูจึงถามขึ้นว่า

“ชนม์ชไม Dead Sea คือชื่อของอะไร”

“ทะเลสาบค่ะ”

“อยู่ประเทศอะไร” เมื่อถามนักเรียนยังไม่ตอบครูจึงพูดต่อไปว่า
“นี่เป็นเพราะมัวแต่นั่งหลับซิจึงไม่รู้เรื่อง ใครก็ได้ช่วย
บอกชนม์ชไมหน่อยสิว่าอยู่ประเทศอะไร”

“อยู่ระหว่างประเทศจอร์แดนกับอิสราเอลค่ะ” นิภาพรณตอบ

“หาซิ ตรงพรมแดนระหว่างประเทศอิสราเอลกับจอร์แดน
เห็นประเทศอิสราเอลไหม”

ชนม์ชไมเอามือไล่ไปบนแผนที่แล้วหยุดลงพร้อมกับบอกว่า

“ตรงนี้ค่ะ”

“เธอไปอดหลับอดนอนที่ไหนมา ถึงได้มานั่งหลับใน
ห้องเรียนตั้งแต่ชั่วโมงแรกอย่างนี้”

“ดูหนังสือค่ะ”

“เธอนะหรือ ไม่จริงละมัง...บอกครูมาตรงๆ ดีกว่า” ครู
ดักคอ เมื่อเห็นเด็กสาวยืนก้มหน้าเฉยไม่ตอบ ครูจึงส่ายตบอีกว่า
“ว่าไง... บอกตรงๆ ซิจำไปทำอะไรมา”

“เอื้อ...เอื้อ...หนูคุโทรทัศน์จนรายการสุดท้ายค่ะ”ชนม์ชไมจะบอกครูตามตรงที่ถูกคาดกันได้อย่างไรว่าเธอไปเที่ยวเซค ถ้าตอบไปตามตรงมีหรือที่เรื่องจะจบง่าย ๆ พอชำเลื่องมองสมัครพรรคพวกก็เห็นนั่งก้มหน้าไปตาม ๆ กัน พอดีเสียงครูพูดขึ้น

“ครูคิดว่าถ้าเธอยังสนใจเรื่องอื่นมากกว่า การเรียนเธอจะแยกว่านี่ เห็นมีเรื่องมีราวอะไรอยู่เรื่อย อาจารย์ที่ปรึกษาของเธอเน่รับฟังไมไหวแล้ว” ครูพูดอะไรอีกหลายเรื่องจนกระทั่งหมดเวลา แล้วเดินออกจากห้องเรียนไป

พอครูออกจากห้อง เกษรา นิภาพรรณ ก็เข้ามาดึงชนม์ชไมไปยืนจับกลุ่มคุยกันหลังห้อง

“คอยดูนะเคี้ยวอาจารย์มาลินเข้าห้องต้องโดนอีกเป็นกำรบสอง เบื่อจะตาย” คนพูดพูดพร้อมกับทำท่าเบะปาก

“ฉันทกลัวแกจะบอกความจริงไป” เกษราจิบปากจิบคอพูด

“ฉันทไมไ่อย่างนั้นหรอหน่า” ชนม์ชไมยื่นหน้าขึ้นดาดอ

“ว่าแต่ว่า ถ้าอาจารย์มาลินถามละก็อย่าเผือกก็แล้วกัน อาจารย์ยังหลอกล่อเก่งอยู่” นิภาพรรณพูด

“ทุกคนปิดปาก แล้วเขินนี้ค่อยคุยกัน” ชนม์ชไมสรุปตลอดเวลาที่นั่งเรียนทั้งสามคนนั่งอย่างไม่เป็นสุข เพราะไม่รู้ว่าจะเรียกพบหรือพูดเมื่อไร จนกระทั่งสิ้นเสียงออกดเล็กเรียนชั่วโมงสุดท้ายต่างก็ถอนใจไปตาม ๆ กัน

“เป็นอันว่าผ่านไ้วันหนึ่งละ” เกษราพูด

“เฮ้ย... เขินนี้ว่าไง” ชนม์ชไมถาม

“คุยกันที่โรงอาหารดีกว่า ปลอดภัยกว่า...ไป” นิภาพรรณชวน

พอสามสหายลงไปจากห้องแล้ว เสียงหนึ่งก็ดังมาจาก
ริมห้องข้างหน้าต่างว่า

“สามคนนี้ทำให้พวกเราต้องฟังเทศน์บ่อยๆ”

“ใช่ กรรมที่ต้องมาอยู่ห้องเดียวกัน” อีกเสียงหนึ่งสนับสนุน

“วันไหนสามคนนี้ไม่มาโรงเรียน รู้สึกสบายใจ” ลัดดาวัลย์
พูดขึ้น

“เธอรู้ไหม วันที่พวกนี้ไม่มาก็คือวันที่เที่ยวหนักจนกลับ
บ้านไม่ได้” นงนักราราคุดขึ้นด้วยเสียงดังพอได้ยิน

“เธอไปรู้มาจากไหนล่ะว่าเขาไปเที่ยวกัน เดียวได้ถูกฉีกอก
หรือ” ลินดาหันไปเตือน

“กลัวนี่” ลัดดาวัลย์ได้

ขณะที่เพื่อนๆ ได้ตอบกัน อรวิเพียงแต่ฟังเฉยๆ ไม่ได้พูด
หรือแสดงความคิดเห็นอะไร เธอนั่งทำงานเหมือนกับไม่รู้สึกละไร

“อรวิ วันนี้ฉันต้องรีบกลับนะ ห่วงแม่ แล้วจะต้องทำ
กับข้าวด้วย ทำงานเสร็จถึงค่อยทำการบ้าน เธออยู่ทำการบ้าน
คนเดียวนะ”

“ไปเถอะ ทำเคมีเสร็จแล้วฉันจะลงไปในนั่งค่อที่โรงอาหาร
เย็นๆ ค่อยกลับ”

“ทำไมเธอถึงไม่อยากกลับบ้านวันๆ นะอรวิ ที่บ้านเธอ
เจียบดีไม่มีใครทรมาน ทำไมจะต้องอยู่ทำการบ้านที่โรงเรียน อยู่
บ้านอยากกินอะไรก็ได้กิน เป็นฉันเธอจะรีบกลับ อาบน้ำ
อาบทำให้สบาย กินขนมให้อิ่มแล้วนั่งทำการบ้าน ฟังเพลง
ไปด้วย โอ๊ย...แสนสุข” ลินดาบอก

“ลินดา ถ้าเธอมาเป็นฉันถึงจะรู้ ใครๆ ชอบคิดว่าฉัน

สบาย มีคนใช้ เป็นลูกคนเดียว เงินก็มีใช้ บอกตรงๆ ฉันไม่ชอบเลย ฉันอยากเป็นอย่างเธอหรืออย่างใครก็ได้ที่มีพี่น้อง พ่อแม่อยู่พร้อมหน้า นี่กลับบ้านก็ไปนั่งเหงาอยู่คนเดียว ฉันเบื่อจริงๆ ”

อรวียำเสียงหนักท้ายประโยค

“เอาละ ฉันขอโทษที่ทำให้เธอไม่สบายใจอย่าคิดอะไรมากเลยนะ ฉันไปก่อนละ” พุดจบลินดา ก็คว้ากระเป๋าเดินออกจากห้องไป

ลินดาออกจากห้องไปนานแล้ว อรวียังนั่งคิดอะไรเพลินจนลืมทำเคมี เธอนั่งถือปากกาค้าง ตามองผ่านประตูออกไปนอกห้อง แม้เสียงอาจารย์เวรที่ประกาศทางไมโครโฟนให้นักเรียนลงจากตึกเธอก็ไม่ได้ยิน จนกระทั่งเพื่อนคนสุดท้ายที่กำลังจะก้าวพ้นประตูหันกลับมาเรียกและเตือนว่า

“อรวี เธอไม่ได้ยินอาจารย์ประกาศให้ลงจากตึกหรือนี่ ห้าโมงเย็นหมดเวลาแล้วนะ”

เสียงเพื่อนปลุกอรวีให้ตื่นจากภวังค์ เธอรีบเก็บสมุดหนังสือ และปากกาใส่กระเป๋า แล้วรีบออกเดินตามเพื่อนไป

อรวีเลือกได้โต๊ะที่ค่อนข้างสะอาดมุมหนึ่งของโรงอาหารวางกระเป๋าแล้วรู้สึกหิวขึ้นมากก็เดินเลยไปยังร้านอาหาร เลือกได้ขนมกุยช่ายกับน้ำแข็งแก้วหนึ่งกลับมานั่งกินที่โต๊ะ ขณะที่กินอรวีก็นึกถึงแม่ว่า ถ้ามาเห็นเธอนั่งกินขนมอย่างนี้ในงานสังกะสีใบเล็กกับน้ำลำไยที่ดื่มใส่โหลแก้วใบใหญ่วางขายคงจะอุทานว่า

“นี่กินเข้าไปได้ยังไง สกปรกจะตาย ไม่เอาๆ ”

เธอเผลอยิ้มออกมา พอรู้สึกตัวว่านั่งคนเดียวจึงรีบหุบยิ้มเดียวใครไม่รู้จะหาว่าสติไม่ดี หลังจากอึมสบายแล้วเธอก็เอา

การบ้านขึ้นมาทำต่อ เมื่อมีงานทำก็ทำให้เธอลืมคิดเรื่องภายในบ้าน ลืมความน้อยอกน้อยใจไปชั่วคราว อรวิเพลินอยู่กับงาน จนกระทั่งได้ยินเสียงประกาศทางไมโครโฟน

ขณะนี้หกโมงเย็นแล้ว นักเรียนควรจะรีบกลับบ้านได้แล้ว” เว้นระยะไปหน่อยหนึ่งจึงประกาศอีกว่า

“นักเรียนที่เล่นอยู่กลางสนามและที่ยังทำงานอยู่ในโรงอาหาร สมควรจะกลับบ้านได้แล้ว”

แม้จะประกาศแล้วประกาศอีกก็ยังคงมีนักเรียนวิ่งเล่นบ้าง นั่งบ้างอยู่ตามสนามและโรงอาหาร ครูที่ทำหน้าที่เวรประจำวัน จึงออกคำสั่งทันที

“นักเรียนกลับบ้านเดี๋ยวนี้ ค่ามากแล้ว” สำเนียงที่ออกประกาศทำให้นักเรียนขยับตัวเตรียมพร้อมที่จะออกเดินถ้าครูเดินไปถึง

เด็กที่ไม่กลับบ้านอยู่โรงเรียนจนค่ามีค่านั้นมีหลายกลุ่ม หลายสาเหตุ บางคนอยากอยู่เล่นกับเพื่อน บางคนอยู่คุยกัน บางคนทำงาน บางคนรอผู้ปกครองมารับ บางคนก็เพราะสาเหตุทางบ้านอย่างเช่นอรวิ

อรวิเดินหัวกระเปาะออกประตูโรงเรียนไป แต่เธอยังไม่อยากจะกลับบ้าน เธอเฝ้ามองรถโดยสารประจำทางที่ผ่านไปคันแล้วคันเล่า ไม่ใช่เพราะรถแน่น ไม่ใช่เพราะยังไม่มีรถสายที่ต้องการขึ้น แต่เพราะความรู้สึกสองฝ่ายกำลังต่อสู้กันอยู่ ฝ่ายหนึ่งบอกให้ขึ้นรถกลับบ้าน อีกฝ่ายค้านว่ากลับทำไมไปเดินศูนย์การดีกว่า ในที่สุดความรู้สึกฝ่ายดีเป็นผู้ชนะ เพราะการอบรมเบี่ยงเบนที่ได้รับ อรวิจึงตัดสินใจก้าวขึ้นรถโดยสารประจำทางที่จอดตรงหน้าพอดี

ท่วงไย

“แม่เป็นอะไรไปจ๊ะ” ลินดานั่งลงข้างที่นอนแม่ คลบมุ้งขึ้น บ้านของลินดาไม่มีมุ้งลวด ทุกคนต้องกางมุ้งนอน พ่ออยู่กับแม่ห้องหนึ่ง ลินดากับน้องสาวคนเล็กห้องหนึ่ง พี่ชายกับน้องชายอยู่ห้องติดบันไดลงไปชั้นล่าง ซึ่งนอกจากครัวกับห้องน้ำแล้วก็มีห้องโล่งๆ เพียงห้องเดียวซึ่งเป็นห้องใช้ประโยชน์ได้ทุกอย่าง

“ก็เป็นอย่างเดิมนั้นแหละแต่ฉันรู้สึกเพลียมากขึ้นไม่มีแรงคงเป็นเพราะกินอะไรไม่ลง”

“แม่ไปหาหมอดีกว่านะ” ลินดาเสนอ

“ไม่ต้องไปหรอกลูก เปลืองเงินเปลืองทอง ซื้อมากินไม่นานก็กองหาย”

“โอ้แม่ นี่ตั้งหลายวันแล้ว ไม่หายนี่จะนอนชมอยู่อย่างนี้ไม่ดีหรอกไปหาหมอดีกว่า แล้วยาที่ซื้อมาไม่รู้ว่าคุณกับโรคหรือเปล่า ครูยังเคยบอกเลยว่ายาหมอดีกินมากๆ แล้วอันตราย”

“เล่าอาการให้เขาฟัง เขาก็จ่ายมาเป็นชุดๆ อีกไม่กี่วันก็หาย”

ลินดาไม่เข้าซื้อต่อ เธอจัดแจงหาน้ำมาเช็ดตัวให้แม่ จัดอาหารใส่สำรับมาให้แล้วบอกว่า

“แม่ถูกขึ้นกินข้าวหน่อชนะจ๊ะ ลูกไหวไหม”

“เดี๋ยว แม่ยังไม่หิวไม่อยากกิน ลูกไปโรงเรียนเถอะ” แม่ไล่ให้ลินดาไปโรงเรียน

“วันนี้หนูไม่ไปหรรอกแม่ ไม่อยากทิ้งให้แม่อยู่คนเดียว แม่เป็นไม่น้อยนะจ๊ะ หนูรู้ว่าแม่อดทน”

“ไปเถอะ แม่ไม่เป็นอะไรมากหรรอก ขาดเรียนเดียวเรียนไม่ทันเพื่อนนะลูก”

“ไม่เป็นไรจ๊ะแม่ วันนี้วิชาท่องทั้งนั้น ไปโรงเรียนตามเพื่อนก็พอได้ อยู่บ้านหนูก็จะนั่งอ่านหนังสือเป็นเพื่อนแม่ด้วย”

เมื่อคืนวานนี้พ่ออยู่เเวร วันนี้ตอนเย็นๆ พ่อกลับมา ลินดาจะต้องพูดกับพ่อเรื่องแม่ เธออยากให้แม่ไม่ไปหาหมอที่โรงพยาบาล จะได้รู้ว่าเป็นโรคอะไรรักษาถูกวิธีโรคจะได้หาย ถ้าพ่อไม่ว่างเธอจะลาโรงเรียนไปกับแม่เอง

ถ้านั้นพ่อกับลูกๆ นั่งกินข้าวกันพร้อมหน้า ลินดาเลยมือโอกาสพูดกับพ่อต่อหน้าพี่และน้อง พ่อรับว่าจะพูดกับแม่เอง ให้แม่ไปโรงพยาบาล ลินดาจึงพูดกับพี่ๆ น้องๆ ว่า

“แม่ไม่สบายทุกคนต้องช่วยกันนะ อย่าให้แม่เป็นกังวล วันหยุดช่วยกันซักผ้า รีดผ้า ตอนเย็นทุกวัน อาวุธกับลิลาช่วยกันดูบ้าน พี่อิทธิช่วยล้างชามนะ”

“สิ่งพี่เชยวนะไอ้ลิน” พี่ชายว่า

“ไม่ได้สั่งแต่ขอให้ช่วย ทุกคนจะได้มีเวลาทำการบ้าน อ่านหนังสือ ลินเองยังลาโรงเรียนอยู่เป็นเพื่อนแม่เลย”

“เออ...เออ ไม่ต้องพูดมาก” อิทธิตัดบท

พ่อนั่งยิ้มเมื่อเห็นลูกๆ ตกลงกันได้ นับว่าเป็นบุญของตัวเองกับภรรยาที่มีลูกเชื่อฟังและรักกัน หลังจากกินอาหารแล้ว จึงบอกกับลูกๆ ว่า

“พ่อจะขึ้นไปดูแม่หน่อย วันนี้ช่วยกันไปก่อนนะ”

อรวีรู้สึกเหงาเมื่อลินดาหายไป วันนี้เป็นวันที่สามแล้วที่ ลินดาไม่มาโรงเรียน แม่หรือตัวลินดาเองนะที่ไม่สบาย ลินดาเป็น เพื่อนคนเดียวที่สนิทที่สุด อรวีจึงหวัง ส่วนตัวเธอเองนั้นไม่ต้อง พุดถึง เธอไม่เคยมีความสุขเลย เธอเหงาอยากพุดคุยกับพ่อแม่ เหมือนคนอื่นๆ เขาบ้าง แต่ท่านไม่เคยมีเวลาให้กับลูกเลย ท่าน คงไม่รักเรา เมื่อคิดมาถึงตรงนี้ ทำให้อรวีคิดตัดสินใจไปใหญ่ หรือว่า เราไม่ใช่ลูกแท้ๆ เป็นลูกที่ขอมมาเลี้ยงหรือ เธอเอามือปิดหน้า ขบลงกับโต๊ะ ใครจะบอกเราได้ล่ะ เสียงหนึ่งแว่วขึ้นมาแทนว่า เหลวไหล...นี่แหละพ่อแม่ที่แท้จริงของเธอ

วันนั้นทั้งวัน อรวีเขียนหนังสือไม่รู้เรื่องเลย นงศันารากับ ลัดดาวัลย์ก็เดินเข้ามาถามไถ่เมื่อเห็นอรวีขบหน้ากับโต๊ะบ่อยๆ

“เป็นอะไรไปหรืออรวี ลินดาไม่มาไปกินข้าวกลางวันกับ กันก็ได้” นงศันาราชวน

“ปวดศีรษะนิดหน่อย อย่าห่วงเลยฉันไปคนเดียวได้” อรวีอ้างว่าไม่สบาย เพราะเธอไม่อยากให้ใครรู้เรื่องราวของเธอ ไม่อยากให้ใครสมเพทเวทนา

ที่จริงนงศันารากับลัดดาวัลย์ก็เป็นคนดี เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ เป็นคนที่พุดอะไรตรงๆ ยิ่งลัดดาวัลย์ด้วยแล้วตรงจนกลายเป็น คนโง่งเงง เพราะเมื่อไม่พอใจอะไรก็จะพุดตรงๆ เสียงดังไม่ กลัวใคร

หลังเลิกเรียนแล้วอรวีอยู่ทำงานบางอย่างสักพักก็กลับบ้าน

และเป็นวันที่อรวีกลับบ้านเร็วกว่าทุกวันจนแม่ครัวที่บ้านหักด้วยความแปลกใจ

“คุณใหม่ กลับแต่วันเชียวหรือคะ เดี่ยวป้าจะหาขนมให้”

“เดี๋ยวก็ได้จะป้า ไม่ต้องรีบร้อนหรอก”

“ดูหน้าเชียวๆ ไม่สบายไปหรือเปล่าคะ”

“ไม่เป็นอะไรหรอกป้า”

“เอื้อ... คุณพ่อคุณแม่ของคุณใหม่ก็ไม่มีเวลาได้อยู่ดูแลทุกข์สุข ท่านงานมากด้วยกันทั้งคู่ เป็นอะไรต้องบอกนะคะ”

“ค่ะ” อรวีจัดการสนทนาด้วยการเดินเข้าห้องไป

อรวีล้มตัวลงนอนทั้งเครื่องแบบหลับตาแต่ใจไม่ได้หลับด้วย บางครั้งมือทั้งสองข้างขยับผ้าคลุมเตียงกำแน่น แสดงถึงอารมณ์ ความคิดที่สับสนวุ่นกับความเครียดที่ทำให้เธอแสดงอาการต่างๆ ออกมา ไม่ว่าจะโกรธอย่างไร แคไหน อรวีก็ไม่เคยเอะอะเอ็ดอะไรหรือตะโกนเสียงดังเลย

อรวีนอนคิดอะไรเรื่อยเปื่อยไม่ได้สนใจกับเวลาที่ผ่านไปอย่างรวดเร็ว แสงอาทิตย์ลับจากท้องฟ้าไปนานแล้ว ความมืดโรยตัวเข้าครอบคลุมแทนที่ เมื่อลืมตาขึ้นอีกครั้งจึงเห็นว่าทั่วห้องมืดสนิท

“นี่คงยังไม่มีใครกลับมา” เธอคิดพร้อมกับปิดเปลือกตาลงอีก คราวนี้มีหยาดน้ำอุ่นๆ ไหลออกมา เธอจึงพลิกตัวชนหน้าลงกับหมอน ชิดเอาหมอนเป็นที่ชันน้ำตา อรวีร้องไห้จนเพื่อยหลับไป ทั้งๆ ที่ไม่ได้อาบน้ำและกินอาหารเย็น

อรวิตื่นแต่เช้ารีบอาบน้ำเพราะรู้สึกเหนียวตัว ใจหนึ่งคิดว่าจะหยุดโรงเรียนสักวันเพื่อจะได้พบพ่อแม่ อีกใจหนึ่งก็ค้านว่าเมื่อท่านไม่สนใจเรา เราจะรอพบทำไม ในที่สุดอรวิก็ตัดสินใจแต่งตัวไปโรงเรียน

ก่อนที่อรวิจะก้าวออกจากบ้าน ก็ได้ยินเสียงเรียกดังขึ้นข้างหลัง

“ใหม่...” เมื่ออรวิหันมาตามเสียงที่เธอจำได้ดี ก็เห็นผู้ให้กำเนิดยืนยิ้มอยู่

“วันนี้แม่จะพยายามกลับให้เร็ว เมื่อวานลูกเป็นอะไรหรือเปล่า เห็นว่าไม่กินข้าวกินปลาเลยหรือลูก”

“ลูกจะไปละคะคุณแม่” อรวิไม่ตอบคำถาม พุดจบเธอก็เดินออกจากบ้านไป

ความน้อยใจที่ทับถมมานาน บวกกับความคิดสับสนวุ่นวายของคนเองตั้งแต่เมื่อเข็นวาน ทำให้อรวิรีบเดินหนีออกมา

“ทำไมเธอถึงแสดงกิริยาไม่ดีกับคุณแม่ ทำไมถึงไม่พูดกับท่าน ทั้งๆ ที่อยากพบอยากพูดกับท่าน นี่เธอทำผิดใช่ไหม” อรวิคิด

“อรวิ... เป็นอะไร” ผู้พูดดีที่ดันแขนเพื่อนเบาๆ

“อ้าว ลินดา หายไปตั้งสามวันใครเป็นอะไรนะ”

“แม่ไม่สบายตั้งแต่วันนั้น ฉันเห็นไม่ค่อยดีเลยหยุดอยู่เป็นเพื่อนแม่ คอยหยิบโน่นหานี้ให้ เธอเอ๋ยกว่าจะพูดให้แม่เข้าใจและพาไปหาหมอได้ ต้องช่วยกันทั้งปละบ ทั้งบังคับเคี้ยวข้าว เมื่อวานถึงได้ไปโรงพยาบาล ได้ยาที่หมอสั่งคอยเบาใจหน่อย

“ไม่มันแม่ก็กินยาหมอดีชั้นเลย” ลินดาเล่าติดต่อกันขีดยาว

“แล้ววันนี้ใครอยู่กับแม่เธอล่ะ”

“ไม่มีหรอก แต่แม่ดิฉันกินข้าวได้ ไม่เป็นลมบ่อย ก็เลยไล่ฉันมาโรงเรียน เลิกเรียนแล้วฉันต้องรีบกลับไปดูแลแม่ ทำกับข้าวหุงหาอาหาร”

“เธอนี้เหนียวแน่สินะ”

“ฮือ...แต่ฉันไม่ทำหมดทุกอย่างหรอกนะ เราตกลงกันระหว่างพี่น้องแบ่งงานกันทำ แม่กับพ่อจะได้เบาใจ” คนพูดพูดไปเรื่อย ๆ แต่คนฟังรู้สึกสะอิด

พ่อแม่คนอื่นเขาช่างผูกพันอยู่กับลูก แต่เราล่ะพ่อแม่ไม่รักเราเลยใช่ไหมถึงไม่สนใจ มีแต่งาน ๆ ทำยังงั้นนะพ่อแม่ลูกถึงจะอยู่พร้อมหน้าเหมือนครอบครัวอื่นเขา

“อรวี คิดอะไรอยู่นะ เวียบเขี้ยว”

“คิดถึงตัวเองนะจ๊ะ” เป็นครั้งแรกที่อรวีพูดอย่างนี้กับเพื่อน

“มีอะไรหรือ บอกเราได้ไหม”

“ไม่มีอะไรหรอก เพียงแต่ฉันเห็นครอบครัวเธอรักใคร่ปรองดองกันอยู่กันอย่างอบอุ่น ฉันก็เลยนึกถึงตัวเองตัวคนเดียว ไม่มีพี่ไม่มีน้อง เวลาพ่อแม่ไม่อยู่ ฉันเหงา ๆ จริง ๆ ”

“หาอะไรทำซะบ้างสิ ปูกลดต้นไม้ ฟังเพลง อ่านหนังสือ”

“ฟังเพลง อ่านหนังสือ ทำได้ก็แค่นี้ละ”

“เธอไม่ชอบต้นไม้หรือ”

“ชอบ แต่ไม่ได้ทำเพราะที่บ้านมีคนดูแลแล้ว”

“ก็สบายดีนี่ ยังบ่นว่าอิจฉาฉนอีก”

ใช้ชี อิจฉา เธออิจฉาทุกคนที่ครอบครัวอยู่กันอย่างอบอุ่น มีความสุข เธอจะแะต้องอะไรไม่ได้เลย จะมีแต่คำว่า อย่าทำนั่น อย่าทำนี่ เกิดมาเป็น นางสาวอรวี อิศเรศ นี่ช่างสบายเสียจริง ๆ

“อรวี เอาอีกแล้ว หมู่นี้เธอเป็นอะไรนะ พุด ๆ กันอยู่ก็ เจ็บเฉยไป อย่าหัดเป็นคนช่างคิดหน่อยเลย ไม่ดีหรอก ใจไม่สบายก็พลอยทำให้หน้าหมองไปด้วย”

“ແหม...เธอนี้ช่างรอบรู้ไปหมดทุกอย่างนะ” อรวี
ประศด

ແหมบอกฉนอยู่เสมอว่า อย่าคิดมาก อย่าหัดเป็นคนโมโห โกรธ ช่างมันเสียบ้าง”

“เธอกับແหมคงสนิทกันมากสินะ”

“ก็เราไม่มีคนอื่นนี่ แหมไม่เคยดูว่าแรง ๆ เลย มีแต่บอกลสอน เดือน บางทีก็คุยกันได้สารพัดอย่าง นาน ๆ จะมีโอกาสพิเศษล้อมวงกินกันไปคุยกันไปตามประสาพ่อแม่ลูก ก็เรานั้น จนนี จะพากันไปกินอาหารนอกบ้านก็ต้องเสียเงินมาก แล้วก็ ฟีน้องหลายคนต้องช่วยกันประหยัดหน่อย”

“เธอมีความคิดเป็นผู้ใหญ่จัง พ่อແหมคงรักมากสินะ”

“ฉนก็เห็นท่านรักทุกคนเหมือนกันนะ ไม่มีใครที่ทำผิด แล้วແหมไม่ดู หรือดักเดือน ให้อะไรก็ให้ทุกคน แหมใจดี แต่เสียดาบตอนนีแหมไม่สบาย ไม่อย่างนั้นจะชวนเธอไปกินอะไร ๆ ฝมือແหม”
ลินดาพูดด้วยความชื่นชม

ยิ่งฟังลินดาเล่าถึงครอบครัว อรวียิ่งคิดหนัก ใคร ๆ เขาก็รักลูกกัน แต่เธอไม่มีใครรักเลยหรือ ไม่มีสักคนเดียววันนี้ແหมบอก

จะกลับแต่วัน เราจะลองพูดกับท่านดู ลองฟังเหตุผลของท่านดูที
 ีจะว่าอย่างไร

วันนั้นอรวีรีบช่วยเพื่อนทำความสะอาดห้องเรียนแล้วก็
 ลงจากตึกเรียนพร้อมลินดา

“วันนี้ทำไมรีบกลับล่ะ” ลินดาถาม

“อยากพบแม่” อรวีบอกเพื่อนตามตรง

“อ้าว แล้วทุกวันเธอไม่พบหรือหรือ ท่านไปต่างจังหวัด
 หรือไง” ลินดาถามโดยซื่อ เพราะไม่เคยรู้เรื่องมาก่อน

“เปล่าไม่ได้ไปไหน แต่แม่กลับคำมากทุกวัน บางวัน
 ฉันทกลับไปก่อนเลยไม่ค่อยได้เจอกัน งานท่านมากพวกสังคม
 สงเคราะห์อะไรนี่แหละ”

“ก็คิดนี่นาได้ช่วยเหลือคนตกทุกข์ได้ยาก”

“ก็ดี” อรวีพูดได้เพียงแค่นี้เอง ถ้าขึ้นพูดต่อไปก็จะ
 เป็นการตำหนิพ่อแม่ให้คนอื่นฟัง พอติดังตรงที่ทั้งสองจะต้อง
 แยกกัน

อรวีกลับบ้านด้วยความหวังที่จะได้พบผู้ให้กำเนิด

ทุ่ครั้งแล้วยังไม่มีวี่แววว่าจะมีใครมาสักคน เธอจึงเข้าไป
 นั่งกินอาหารคนเดียวและก็เป็นอย่างนี้มานานแล้ว จะมีก็เพียง
 ป้าเกิดคนทำครัว หรือแฉล้มเข้ามาถามว่า “คุณใหม่ต้องการ
 อะไรอีกไหมคะ” เท่านั้น ๆ จริง ๆ อรวีคิดด้วยความน้อยใจ

เสียงแตรรดและเสียงรดแล่นตามกันเข้ามา... มาแล้ววันนี้
 กลับมาพร้อมกัน เธอเงยหน้าขึ้นมองนาฬิการูปภาพเรือนใหญ่ที่
 ผนังห้องเกือบสามทุ่ม นี่หรือเวลาที่คุณแม่บอกว่าจะพยายาม

กลับให้เร็ว ยังไงๆ วันนี้เธอจะต้องพูดกับคุณแม่คุณพ่อเพราะ
เป็นโอกาสดีแล้วที่ท่านทั้งสองกลับบ้านพร้อมกัน

ขอเวลาให้หนูบ้าง

“รอแม่หรือจ๊ะ”

“ก็คุณแม่บอกว่าจะกลับเร็ว” อรวิไม่ตอบคำถามแต่พูดเป็นเชิงต่อว่ากลายๆ

“ใช่ แต่งานยังไม่เสร็จก็เลยกลับช้าไปหน่อย แต่ลูกก็ได้พบแม่แล้วไงจ๊ะ”

“เป็นอย่างไรลูกไหม” พ่อพูดพร้อมกับเอามือลูบศีรษะลูกสาวเบาๆ

เธอไม่ตอบเพราะไม่รู้ว่าจะตอบว่าอะไร แล้วท่านก็คงไม่ต้องการคำตอบ อรวิจึงถามว่า

“คุณพ่อคุณแม่กินข้าวหรือยังคะ”

“เรียบร้อยแล้วลูก...ลูกละ”

“กินแล้วค่ะ”

“หนูนี้เราไม่ได้กินข้าวพร้อมกันเลย เอาไว้หาวันว่างๆ ออกไปหาอะไรกินกันสักวันนะ” พ่อพูดแล้วหันไปพยักหน้ากับแม่

อรวินึกค้ำในใจว่า ไม่ใช่หนูนี้หรือที่พ่อแม่เป็นเดือนๆ มาแล้วทำไมท่านถึงไม่คิดที่จะกลับมากินข้าวที่บ้านพร้อมๆ กัน แทนที่จะออกไปข้างนอก อรวิสะบัดศีรษะแรงๆ สองสามครั้ง เพื่อไล่ความคิดนั้นออกไปแล้วจึงบอกว่า

“คุณพ่อคุณแม่มาเหนื่อยๆ อาบน้ำให้สบายก่อนเถอะค่ะ เดี่ยวลูกจะมาคุยกับคุณพ่อคุณแม่ไหม”

“มีอะไรก็พูดไปเถอะไม่ต้องรอ” คุณพ่อว่า

“ไม่ค่ะ ลูกอยากนั่งคุยกับคุณพ่อคุณแม่สักพัก มี...หลายเรื่องนะคะ ให้คุณพ่อคุณแม่สบายตัวก่อน”

“ตกลงลูก...ไปเถอะคุณ” คุณแม่พูดแล้วเอามือดันหลังคุณพ่อให้ออกไป

ทำไมนะท่านถึงไม่มีเวลาจะให้เราเสียเลย พ่อแม่ไม่รักเรา
อรวีรำความคิดนี้กับตัวเอง

อรวีนั่งดูทีวี รอผู้บังเกิดเกล้าทั้งสองอยู่พักใหญ่

“ใหม่ มีอะไรหรือลูก มีปัญหาที่โรงเรียน ไม่สบายหรือเงินไม่พอใช้บอกพ่อมาสิลูก”

“คุณแม่ไม่ลงมาหรือคะ”

“เดี๋ยวคงมา บอกกับพ่อก็ได้สิลูก จะได้นอนไม่ดึก”

“ไม่ค่ะ ลูกอยากคุยกับคุณพ่อคุณแม่พร้อมกัน คุณพ่อนั่งก่อนสิคะ”

“เอ้า...มาสิคุณลูกรออยู่” ผู้เป็นบิดาเรียกเมื่อเห็นภรรยาเดินเข้ามา

“อยากพบพ่อกับแม่มีเรื่องอะไร...หรืออแงจะลูก” ผู้เป็นแม่พูดพร้อมกับลูบศีรษะลูกสาว

“ลูกอยากพบคุณพ่อคุณแม่...อยากทานข้าวพร้อมคุณพ่อกับคุณแม่” อรวีพูดพร้อมกับดึงมือพ่อแม่มากอดไว้

“เหงาหรือลูก” นายอรรถพูดพร้อมกับมองหน้าลูกสาว

“ค่ะ...ลูกอยากอยู่พร้อมหน้าพ่อแม่ลูกอย่างคนอื่นบ้าง”

“พ่อบอกแล้วไงว่า พ่อต้องทำงานหาเงินเก็บไว้ให้ลูก
งานพ่อรอไม่ได้ พ่อหาของแก้เหงาไว้ให้พร้อมทุกอย่าง โทรทัศน์
วิดีโอ เครื่องเสียง สารพัด ลูกก็โคพอช่วยตัวเองได้แล้วนี่”

“ถ้าอย่างนั้นคุณแม่อยู่ล่ะ” เธอหันไปทอดผู้เป็นแม่

“แม่ก็มีงานเยอะแยะ แต่แม่จะพยายามนะลูก”

“คุณพ่อคุณแม่ทราบไหมคะ ลูกต้องทำผิดหลายครั้ง
ทั้งๆ ที่ลูกไม่อยากจะทำ เพราะคุณพ่อคุณแม่ไม่เคยอยู่ให้ลูกพบ”
เธอพูดอย่างน้อยใจ

“ลูกทำผิดอะไร บอกพ่ามาซิ”

“ลูกหลอกลวงอาจารย์”

“ลูกพูดอะไรนะใหม่ ลูกนะหรือหลอกลวง แม่รู้ว่าลูก
เป็นเด็กดี แม่ไม่เคยเห็นลูกทำผิดคิดร้ายกับใครสักที”

“ลูกปลอมลายเซ็นใบตอบรับจดหมายถึงผู้ปกครอง เซ็น
ใบลาเอง ถ้าไม่ทำอาจารย์ก็ทวงเพราะเกินกำหนดเวลาที่ต้องส่ง”

“โอ้เอ๊ย... นึกว่าเรื่องใหญ่โต แม่ไม่ได้ว่าอะไรนี่ลูกถ้ามัน
จำเป็น”

“จำเป็นหรือคะในเมื่อคุณแม่น่าจะ เป็นผู้เซ็นเอง คุณแม่
อยากให้ลูกทำผิดหรือคะ”

“มันผ่านไปแล้วก็แล้วกันไป ค่อยไปลูกก็เอามาให้แม่เขา
เซ็น เรื่องเล็กน้อย พ่อนึกว่ามีเรื่องสำคัญอะไร ไปนอนไปพักผ่อน
พ่อเหนื่อยเต็มที” พูดจบก็ลุกขึ้น

“วันอาทิตย์นี้พ่อกับแม่จะกลับมากินข้าวเย็นกับลูกดีไหม
แต่ถ้าสัปดาห์นี้” ผู้เป็นพ่อพูดพร้อมกับดบไหล่ลูกสาวเบาๆ

สองสามครั้งเมื่อนึกคิดว่าตนอาจจะพูดผิดรอนมากเกินไป

“คุณพ่อจะถูกกำลังพูดถึง...” อรวีพูดยังไม่ทันจบ

“ไปถูกลูกขึ้นเข้าห้องนอนดีกว่า” ผู้เป็นแม่พูดพร้อมกับดึงแขนลูกให้ลูกตาม

“คุณแม่เมื่อไหร่ที่จะพูดกับลูกหรือคะ”

“เปล่าลูก วันนี้แม่ออกไปโน่นไปนี่ทั้งวัน แม่เหนื่อย แล้วเราก็อยหวั่นไปพักผ่อนตามประสาพ่อแม่ลูกดีไหม” คุณวีณาพูดพร้อมกับขมเขินเอาใจลูก

อรวีถอนใจ แต่ก็เดินกลับห้องโดยมิได้โต้แย้ง เธอรู้สึกน้อยใจทั้งบิดาและมารดา มิได้สนใจแม้แต่จะถามถึงการเรียนของเธอ ไม่เหมือนกับที่เธอเฝ้ารอครั้งแล้วครั้งเล่า

อรวีเข้าอนนอนแล้วแต่เธอมิได้หลับ ความคิดวนไปเวียนมาอยู่กับผู้บังคับเกิดเกล้าทั้งสอง ทำไมท่านถึงไม่สนใจเธอซึ่งเป็นลูกคนเดียว ไม่สนใจว่าเธอจะอยู่อย่างไร กินอย่างไร แม้แต่การเรียน แล้วเรื่องปลอมลายเซ็น ท่านยังเห็นว่าเป็นเรื่องเล็ก ซึ่งเธอเคยฟังครูอบรมว่า การพูดปด หลอกลวง เป็นสิ่งไม่ดี ไม่สมควรทำ โดยเฉพาะการปลอมลายเซ็นใบลา ใบอนุญาต สมุดรายงาน ยังไม่สมควร การลาโรงเรียนหรือขออนุญาตไปไหน ผู้ปกครองควรรับรู้และอนุญาตเอง สมุดรายงานผู้ปกครองน่าจะได้ทราบผลการเรียนของลูกหลานและรับรู้ว่าเด็กอยู่โรงเรียนเป็นอย่างไร ควรเขียนความเห็นเองลงชื่อด้วยตนเอง แต่ทั้งหมดที่ครูพูดมาเธอกลับต้องเซ็นเองทุกอย่าง เธอพยายามปลอมลายเซ็นจนไม่มีใครสงสัย แม้แต่คุณแม่ของเธอเองก็คงไม่รู้ว่

เป็นลายเซ็นของตนเองหรือเปล่า เธอไม่อยากทำแค่ความจำเป็น บังคับเพื่อส่งตามกำหนดเวลาให้เหมือนเพื่อนๆ ในห้อง เธออยากบอกอยากเล่าให้ผู้ให้กำเนิดฟังแต่ไม่มีใครให้โอกาสเธอเลย ทำไม...ทำไม

อรวีบอกตัวเองว่า...ไปซื้ออวี ไปเที่ยว เที่ยวทุกวัน แล้วก็ กลับให้ดีๆ ทำอย่างที่ชนม์ชไม นิภาพรรณ และเกษรา ทำ พ่อแม่จะได้ให้ความสนใจ หรือว่าเธอจะเริ่มทำตั้งแต่พรุ่งนี้ ลอง เข้ากลุ่มพวกนั้นกลับบ้านให้ดีกว่าพ่อแม่ ไปโรงเรียนสาย ขาด เรียน พวกนั้นคงดีใจที่ได้สมาชิกเพิ่ม แต่คนอื่นๆ ในห้องล่ะจะ รู้สึกต่อเธออย่างไร อรวีรู้สึกสับสนตัดสินใจไม่ถูก เธอคิดๆ ใน ที่สุดเธอก็มีน้ำดาเป็นเพื่อนอีกเช่นเคย

เมื่อไม่สามารถข่มตาให้หลับลงได้ อรวีจึงลุกขึ้นไปหยิบ หนังสือมาอ่านเพื่อจะได้ว่างกลับไป เธอบอกกับตัวเองว่าถ้าไม่ นอนพรุ่งนี้คงหลับในห้องเรียนให้ครูดูอีกเป็นแน่

อยากร้อง

ชนม์ขโม มาโรงเรียนสายอีกตามเคย เธอมาเข้าห้องเรียน เมื่อครูเข้าสอนชั่วโมงแรกแล้ว เธอส่งใบอนุญาตเข้าห้องเรียนให้ ครูที่สอนแล้วเดินไปเข้าที่นั่ง เสียงครูพูดตามหลังว่า

“เป็นไง สายเป็นครั้งที่เท่าไรแล้ว เธอเคยรับปากกับครูว่า จะไม่มาสายไม่ใช่หรือ ชนม์ขโม”

“กะ แต่วันนี้รุดคิดมาก แล้วหนูต้องมาเอง ต่อไปหนูจะพยายามมาให้ทันกะ”

“ชนม์ขโมจะ เมื่อเธอรับปากกับครู เธอต้องพยายาม ทำให้ได้ คืนให้เข้าชั้นจะได้มาทันโรงเรียนเข้า โดแล้วต้องรู้จัก รับผิดชอบตัวเอง ไม่ต้องรอให้คุณพ่อคุณแม่ปลุก ต่อไปครูหวัง ว่าเธอจะมาทันนะจ๊ะ” พูดจบครูก็หันไปสอนต่อ ขณะที่ครูหัน เข้าเขียนกระดานดำ ชนม์ขโมก็ขึ้นหน้าไปหาเพื่อนคู่หู

“กลับบ้านตั้งตีสองกว่าแล้วจะคืนเข้าไหนเธอ”

“ไปไหนมาละ ตีละแกไม่ชวนฉัน มีอะไรดีๆ ละจ๊ะ” เกษราต่อว่า

“เฮ้ย... กราวหลังฉันชวนแกแน่ นี่ฉันเจอหลังจากแกขึ้น รถไปแล้ว”

“ใครละ แล้วไปอย่างไร เอาเสื้อผ้าที่ไหนเปลี่ยน”

“หนุ่มกับเจ สองคนเท่านั้น ฉันรีบกลับบ้านแล้วออกมา ตามที่นัดกันไว้”

พูดจบรีบสะกิดเพื่อนเมื่อเห็นครูมอง

กลุ่มของชนม์ชไม มักจะพูดจាកันอย่างนี้เสมอ เมื่อครูไฉนจะถูกรอบรมชิดยาว แต่พวกเขาก็ไม่เคยคิดที่จะปรับปรุงตัว บางครั้งถึงกับใช้ภาษาสมัยพ่อขุนจนถูกลงโทษ

เมื่อหมดชั่วโมง ครูที่สอนวิชาต่อไปมาขึ้นรออยู่แล้วทำให้ เกษรา นิภาพรรณ และชนม์ชไม ไม่มีโอกาสได้คุยกัน แต่กระนั้น ก็ยังหาโอกาสที่ครูหันไปหยิบอุปกรณ์หรือเขียนกระดานดำ คุยกันอีก

จนถึงชั่วโมงก่อนอาหารกลางวันซึ่งเป็นของครูประจำชั้น เมื่อครูเข้าห้องก็กวาดตามองไปทั่วแล้วไปหยุดอยู่ที่ทั้งสามคน กำลังจับกลุ่มคุยกัน

“ครูขอเวลาสักสิบห้านาที” ครูพูดหลังจากหัวหน้า บอกทำความเข้าใจ หลายคนหันมองหน้ากันเพราะรู้ว่าครูจะทำอะไร ลินดาหันไปกระซิบอริว่า “ชนม์ชไมทำเหตุอีกแล้ว”

“ชนม์ชไม ครูเคยเตือนเธอแล้วว่าพยายามมาให้ทัน เข้าแถว แต่อาทิตย์นี้เกือบทั้งอาทิตย์ เธอไม่เคยมาทันครูอบรมเลย เธอจะให้ครูทำอะไร”

“ขึ้นขึ้นตอบครูหน่อยซิ” ครูเรียกเมื่อเห็นลูกศิษย์ยัง นั่งเฉย

“เธอตอบไม่ได้เพราะเธอไม่คิดจะปรับปรุงตัวใช่ไหม ครูบอกแล้วว่าถ้าคุณพ่อคุณแม่ออกข่าวให้เธอมาโรงเรียนเอง เธอใดพอแล้วที่จะรู้จักรับผิดชอบเรื่องแค่นี้ ถ้าทำไม่ได้ต่อไปเธอจะทำได้ เธอรู้ไหมเธอมีคดีอะไรบ้างครูจะทบทวนให้เธอฟัง มาสาย แต่งกายผิดระเบียบ หนีเรียน ไม่ตั้งใจเรียน อย่าลืมนะพ่อแม่

ส่งให้มาเรียนหนังสือ เธอควรจะdingหน้าdingดาเรียน ถ้าเธอสอบไม่ผ่านต้องเสียทั้งเวลาทั้งเงินทอง แล้วนี่ยังได้ข่าวว่ากลับบ้านดึกๆ ดื่นๆ วันนี้หลังอาหารกลางวันไปพบครูหน่อย ครูไม่อยากให้เสียเวลาเรียนมากกว่านี้ เอาละนั่งลงได้”

พักกลางวันอรวีกับลินดาไปหาที่นั่งกินอาหารกันเช่นเคย แต่ครั้งนี้มีลัดดาวัลย์ตามไปด้วย

“นี่เธอ สามคนนั่นเขาช่างหาเรื่องถูกดูได้ทุกวัน เมื่อคืนนี้ชนม์ขโมยถุงเติมที่เห็นคุยฟุ้งว่ามันจริงๆ ทำไมพ่อแม่เขาถึงให้ออกไปไหนกลางคืนได้ตามสะดวกอย่างนั้นะ ถ้าเป็นฉันแม่ต้องตีตายแน่” ลัดดาวัลย์พูดขึ้นหลังจากนั่งลงเรียบร้อยแล้ว

“เธออิจฉาเขาละซิ” ลินดาแกล้งว่าให้

“บ้า...ฉันสงสัยต่างหากว่าทำไมถึงออกเที่ยวกลางคืนได้บ่อยๆ ”

อรวีนั่งฟังเพื่อนพูดกันโดยไม่ได้เอ่ยปากเลย

“กินข้าวกันเถอะ นี่... อรวีวันนี้แม่ทำห่อหมกหมู ฉันเอามาเผื่อเธอด้วย มากินด้วยกันซีลัดดาวัลย์” ลินดาชวน

“เธอคงตื่นแต่เช้าซินะลินดา” อรวีว่า

“ใช่ ต้องลุกช่วยแม่ ถ้าพวกเราตื่นสายแม่ต้องทำคนเดียว พี่ชายช่วยขูดมะพร้าว ฉันดำนํ้าพริก คนอื่นๆ ก็ช่วยเตรียมสิ่งที่แม่บอก วันไหนพ่อไม่เข้าเวรพ่อก็ช่วยด้วย” ลินดาเล่าโดยไม่ปิดบัง เธอไม่เคยอายใครว่าเธอเป็นลูกแม่ค้า เธอกลับภูมิใจในแม่ของเธอด้วยซ้ำ

“ดีจังนะลินดาที่น้องเธอนี้ ทำทางรักพ่อแม่กันทุกคน”

ลัดดาวัลย์พูดบ้าง

“ใช่ เรามีกันแค่นี้ ถ้าเราไม่ช่วยกัน พวกเราจะได้เรียนกันทุกคนหรือ พ่อแม่เราไม่ได้ร่ำรวยเหมือนคนอื่น เธอรู้อย่างนี้แล้วจะยังคบกับฉันอีกหรือเปล่า”

“ฉันก็ไม่ได้ร่ำรวยอะไรมากนัก เพียงแต่พ่อแม่มีลูกแค่สองคน ฉันคบเธอเพราะเธอดีต่างหาก จริงไหมอรวี” คนพูดหันไปหาเพื่อน

“ห่อหมกแม่เธออร่อยจัง มิน่าเธอถึงเอาข้าวมากินเองทุกวัน ถ้าแม่เรามีเวลาทำกับข้าวให้มั่งก็ดีสินะ...นะอรวี” คนพูดหันไปพยักพยิตโดยมิได้คิดว่าจะไปสะกิดใจเพื่อนอีกคนเข้า

“รีบกินกันเร็วๆ เถอะจะได้มีเวลาไปห้องสมุดกัน” ลินดาซึ่งรู้ใจอรวีดีจึงรีบเปลี่ยนเรื่อง

สิ่งที่ลัดดาวัลย์พูดนั้นทำให้อรวีอดเอามาคิดไม่ได้ ไม่ต้องให้ทำกับข้าวอย่างที่ลัดดาวัลย์พูดหรอก ขอให้เธอได้มีโอกาสกินข้าวพร้อมพ่อแม่บ้างก็ดีถมไปแล้ว

“เพื่อนๆ ฟังหน่อย” หัวหน้าห้องรีบบอกกล่าวถึงสิ่งที่รับมอบหมายจากครูประจำชั้น เมื่อเข้าห้องเรียนภาคบ่าย

“มะรินนี่เป็นวันแม่ อาจารย์ให้ช่วยกันซื้อดอกมะลิคนละดอก ดอกละ ๕ บาท จะได้เอาไปให้แม่ ในวันแม่ไง”

พอสิ้นเสียงหัวหน้าห้อง ทุกคนก็จับกลุ่มซุบซิบกัน แต่แล้วทุกคนก็ช่วยกันซื้อจนหมด

“ใครๆ คงจะมีโอกาสให้ดอกมะลิกับแม่ แต่ฉันยังไม่รู้จะ

มีโอกาสนี้ให้แม่หรือเปล่า” อรวีคิดในใจพลางหมุนดอกมะลิในมือ

“ลินดา ฉันให้เธอ...ฝากให้แม่เธอด้วย” พุดพลางส่งดอกมะลิให้เพื่อนเพราะเห็นว่ามีพี่น้องหลายคน

“เก็บไว้เถอะ วันหยุดเธอต้องได้พบคุณแม่นั่น”

“ไม่แน่ว่าลินดา อาจไม่อยู่บ้านเลยก็ได้ บางทีฉันอาจไปบ้านเธอหรือไปเที่ยวที่ไหนสักแห่ง”

“เธอจะไปไหน เธอไม่เคยออกไปไหนนี่ จะไปกับใคร... คิดดีแล้วหรือ”

“ยังไม่รู้เลย” อรวีพูดพร้อมกับส่ายหน้า

“ถ้าคุณแม่ไม่อยู่ แล้วไม่รู้ว่าจะไปไหน ก็ไปบ้านฉันนะ อย่าไปทีอื่นเลย”

อรวียังไม่ลืมความคิดถึงนั้น แต่เธอจะไม่บอกลินดาให้รู้ เธอจะลองคุยกับกลุ่มชนม์ชไมดู บางทีเธออาจจะหายเหงาหรือมีความสุขอย่างสามคนนั้นก็ได้อีก

หลังโรงเรียนเลิกลินดาเตรียมตัวกลับบ้าน เธอกลับเร็วเสมอด้วยเหตุผลสั้นๆ

“กลับไปช่วยแม่ กว่าฉันจะถึงบ้านแม่ก็กลับจากตลาดพอดี”

ลินดาบอกกับอรวีว่า “เดี๋ยวนี้แม่สุขภาพไม่ค่อยดี ฉันไม่อยากทำให้แม่ทำงานหนัก พ่อขายของเสร็จแม่ต้องไปจ่ายของที่ตลาดเตรียมไว้ทำวันรุ่งขึ้น ถ้าวันไหนฉันกลับช้า แม่กลับมาจะต้องทำงานเองทุกอย่าง แม่ขายของเหนื่อยมาทั้งวันแล้ว... ไปก่อนนะอรวี”

ลินดากลับไปนานแล้ว เพื่อนในห้องก็กลับไปเกือบหมด
อรวียังคงนั่งทำการบ้านเหมือนเคย เธอย้ำกับตนเองว่าดีกว่าไป
นั่งเหงาอยู่ที่บ้าน

“อรวี นั่งอยู่คนเดียวเย็นๆ ทุกวันไม่เบื่อมั๊ยหรือ” เสียง
ถามจากคนที่ก้าวเข้ามาในห้องทำให้อรวีตื่นจากความคิด

“ทำการบ้าน” อรวีตอบไม่ตรงคำถามนัก

“นี่ถ้าเธอเบื่อหรือเหงาไปเดินดูอะไรกับพวกเราไหม”
เสียงที่สองแทรกเข้ามา และเสียงดลึกลงไปกระทบความรู้สึกที่
กดเก็บไว้ แต่อรวีกลับนิ่งไม่ตอบ

“ไปนะ...ดีกว่านั่งอยู่คนเดียว” เสียงที่สามละชั้นละขอ

“เธอไปกันเถอะ ฉันตั้งใจจะทำการบ้านให้เสร็จ” อรวี
ตอบพร้อมกับพยายามข่มใจตนเองไม่ให้อ่อนไหวตามทั้งๆ ที่
คิดอยากจะประชดพ่อแม่

ไปชีอรวี เจ้าอยากลองไปกับพวกนั้นไม่ใช่หรือ เสียงหนึ่ง
ก้องอยู่ในหู อย่างนะอรวี เจ้าเคยเป็นเด็กดี ถ้าเจ้าไปกับพวกนั้น
ต่อไปเจ้าจะเสียใจแล้วพ่อแม่เจ้าอีกล่ะ คิดดูให้ดี เสียงฝ่ายดี
ค้านขึ้น ความรู้สึกสองฝ่ายต่อสู้กัน ใจหนึ่งอยากลอง อีกใจหนึ่ง
เกิดกลัว ในที่สุดเธอก็บอกกับสามคนที่เข้ามาชักชวนว่า

“วันนี้ฉันยังไม่พร้อม เอาไว้วันหลังเถอะ บางทีฉันอาจ
จะไปกับเธอ”

“จริงนะ อรวี” เสียงร้องประสานกันอย่างดีใจ

“ฉันจะพาเธอไปที่สนุกๆ แล้วเธอจะคิดใจ ถ้าอย่างนั้น
ฉันไม่กวนเธอละวันนี้ แล้วอย่าลืมล่ะ” พุดเสร็จนิภาพรรณก็

สะกิดเพื่อนให้เดินออกจากห้องไป พร้อมกับบอกเพื่อนว่า

“อย่าเข้าซั้มากเดี๋ยวเปลี่ยนใจ พรุ่งนี้มาชวนใหม่...ชวน
ทุกวันจนกว่าจะไป เราจะได้เพื่อนเที่ยวเพิ่มขึ้น”

ไม่ยากกลับบ้าน

ชนม์ชไมไขกุญแจประตูรั้วเข้าบ้านทันได้เย็นประโยคสุดท้ายของบิดาที่ได้กลับจนทำให้มารดากรีดเสียงร้องพร้อมคำพรุสวาท นี่แหละคือสาเหตุที่ทำให้เธอออกเที่ยวเตร่โดยไม่ฟังคำทัดทานของมารดา ขนาดเธอกลับเข้าบ้านดึกแล้วยังได้ยินเสียงทะเลาะวิวาทของผู้ให้กำเนิด เธอรู้สึกชิงชังบิดาจนไม่ยากที่จะพูดด้วย ขนาดเคยเอ่ยปากบอกให้มารดาไล่บิดาออกจากบ้าน แต่มารดาก็ไม่ทำตามคำร้องขอ

“หน้าที่การงานมันทำให้แม่ต้องทน ทั้งพ่อและแม่ต่างก็มีตำแหน่งสูงด้วยกันทั้งคู่ แล้วยังทรัพย์สินอีก เราต่างคนต่างอยู่ ลูกก็อย่าไปสนใจ เขาจะพาใครมาด้วยก็ช่างเขา เราแบ่งส่วนกันแล้ว”

“แต่หนูทนไม่ได้นะแม่ ที่พ่อพาผู้หญิงเข้าบ้าน พี่โซติเขาจบแล้วเขาหนีไปอยู่ที่อื่นสบายไปแล้ว มีแต่หนูที่ต้องทน หนูเบื่อแม่ได้ยินไหมว่าหนูเบื่อ”

ชนม์ชไมเคยจำได้ว่าพูดกับแม่อย่างนี้มาหลายครั้งแล้ว จนในที่สุดเธอเองเป็นฝ่ายออกเที่ยวกลับบ้านดึกคืน ไม่มีใครห้ามเธอได้แม่แต่แม่ เธอจะพบแม่ก็ตอนขอเงินเท่านั้น

ชนม์ชไมเดินหลบไปขึ้นห้องของตนเอง โถมดัวบนเตียงนอนโดยยังไม่ได้เปลี่ยนชุดและอาบน้ำ เธอพยายามข่มตาหลับ แต่เธอก็มิได้หลับ ใจเธอตื่นสมองเธอคิดถึงการกระทำของบิดาที่ทำร้ายทั้งแม่และเธอ ที่ร้ายที่สุดคือ ให้ผู้หญิงคนใหม่เข้ามาอยู่

ในบ้านเดียวกัน จิตใจเธอเริ่มแข็งแกร่ง คำพูดที่พูดกับบิดา มารดา ก่อนข้างก้าวร้าว ซึ่งต่างกับเมื่ออยู่กับเพื่อนจะคุยสนุกเฮฮา มีแต่เรื่องเที๋ยวอยู่ในสมอง เหมือนกับจะขาดเซยความสับสน อังว้างผิดหวังในครอบครัว

ในเวลาเดียวกัน อรวิก็พยายามจะนอนให้หลับ บอกกับตนเองว่า พรุ่งนี้จะลองพูดกับคุณแม่อีกที บอกให้รู้ว่าเธออยาก อยู่ใกล้ท่านอย่างน้อยก็ในวันหยุด ถิ่นนั้นอรวิหลับไปด้วยความ หวัง

แม่ขว วันพรุ่งนี้ใหม่คงจะได้พบแม่นะคะ
ขอบคุณค่ะ
ลูกใหม่

คุณวีณาส่งโน้ตสั้น ๆ แผ่นนั้นให้สามี พร้อมกับบอกว่า “ลูกใหม่ถึงโน้ตไว้ คุณว่างใหม่จะอยู่พบลูกด้วยกันสัก ชั่วโมง”

“เย็นนี้ให้คำตอบ”

“พรุ่งนี้วันหยุด คุณไม่มีเวลาให้ลูกสักชั่วโมงเชียวหรือ”

“ก็ลูกขอพบคุณคนเดียวไม่ใช่หรือ”

“แกคงเกรงใจคุณ อยู่พบแกหน่อยแล้วกัน หมู่นี้รู้สึกว่ แกน้อยใจยังงิอยู่นะ”

“แกก็ทำไปอย่างนั้นแหละ ว่าแต่คุณให้เงินแกพอใช้หรือ เปล่า หรือลูกอยากได้อะไรพิเศษ...ผมไปก่อนนะ” พูดแล้วก็คว้า กระเป๋าเดินออกไปจากห้อง

อรวีไปถึงโรงเรียนเข้าตามเคย เมื่อขึ้นไปบนห้องเรียน เธออดแปลกใจไม่ได้ว่าทำไมชนม์ชไมถึงมาโรงเรียนแต่เช้า แดมยังร้องทักเธออย่างสนิทสนม

“ฉันนั่งนึกถึงเธออยู่เชียว ลงไปกินอะไรที่โรงอาหารกัน ไหมอรวี”

อรวีก็อึกเพราะไม่เคยไปไหนมาไหนกับชนม์ชไมมาก่อน เธอยังไม่ทันพูดอะไร ชนม์ชไมก็เดินมาจุดแขนเธอให้เดินตาม

“ไปโรงอาหารแค่นี้คงไม่เป็นไรน่า เดี่ยวลืนครูมาก็เห็นเองแหละ...หรือเธอกลัว” พูดพร้อมกับมองหน้าอรวี

“กลัวอะไร”

“อ้าว ก็เธอกับลืนครูไม่มีอะไรกันเธอ”

“เธออย่ามาพูดอะไรบ้า ๆ นะ ฉันไม่เหมือนพวกเธอหรอก เธอไปเถอะ ฉันไม่ไปกับเธอแล้ว” พูดพร้อมกับเปี่ยงคิ้วหนีจากการเกี้ยวแขนของชนม์ชไม

“พูดแค่นี้ก็โกรธ ไม่จริงแล้วโกรธทำไม ไหนว่าไม่กลัว” ชนม์ชไมขำให้อรวีโกรธอีก

อรวีรู้ทำใจไม่แสดงกิริยาอะไร เพียงหันหลังกลับเดินเข้าห้องพร้อมกับบอกชนม์ชไมว่า “เธอไปคนเดียวก็แล้วกัน ฉันจะอ่านหนังสือ”

“ไปหย่ออะไรอรวีนะ เอ...ทำไมวันนี้มาแต่เช้าได้ กลับบ้านแต่หัวค่ำหรือไม่ได้นอนเลยจ๊ะ” ลัดดาวัลย์มาได้จังหวะและพูดกับชนม์ชไมอย่างไม่เกรงใจ

“ปากเสีย เรื่องของฉัน อย่ามาขู่”

“เธอยังอยู่กับคนอื่นได้นี้ ยัวอรวีไม่มันหรอคะ นั่นเข
คนไม่พูด ต้องกับฉันจึงจะใกล้เคียงกัน หรือเธอว่าไง”

“ไม่ว่า ฉันซีเกียจพูดกับเธอไปดีกว่า” ชนม์ไขไม่รู้ว่าขึ้น
พูดกับลัดดาวัลย์มีแต่จะเข้าตัวสู่หลักไปดีกว่า

ลัดดาวัลย์นั่งคุยกับอรวีพักใหญ่ นงคณารากับลินดา ก็เข้า
มาสมทบ

“คุยอะไรกันอยู่จ๊ะ” นงคณาราสั่งเสียงมาก่อน

“วันนี้ทำไมมาช้าจัง นง”

“รตแน่ม เลยรอรตคันใหม่ พอดีลงรถพบลินดาเลยมา
ด้วยกัน”

“อีกสิบห้านาทีจะถึงเวลาเข้าแถว หมู่นี้ไม่ได้เข้าประตู
หน้าเลย ลงไปไหว้พระกันหน่อยไหม” ลินดาชวน

“ดี แล้วก็เลยรอเข้าแถว” ไม่มีใครค้านทุกคนจึงลงจาก
ดึกไปด้วยกัน

หลักจากเดินแถวขึ้นห้องเรียน ครูประจำชั้นจะเข้ามาพบ
และอบรมนักเรียนทุกวัน วันนี้ก็เช่นกัน หลังจากนักเรียนบอก
ทำความเคารพ ครูจะพูดคุยแนะนำสิ่งต่างๆ

“สวัสดีจ๊ะ นักเรียน ครูขอบใจที่ทุกคนมาทันเข้าแถว
เคารพธงชาติ แล้วก็ขอชมวันนี้ นักเรียนสวดมนต์ ร้องเพลงปลุก
ใจและฟังอบรมหน้าแถวไม่คุยกัน ถ้าทำได้ทุกวันจะดีมากเลย
ครูขอเตือนเรื่องการแต่งกายอีกครั้ง ขอให้ถูกระเบียบและรักษา
ความสะอาดด้วย เข้าๆ พบครูก็อย่าลืมทักทาย สวัสดีกันบ้าง
ไม่ใช่ทำเฉพาะตอนประกวดมรรยาทเท่านั้น ควรทำให้เป็นปกติวิสัย

ก่อนออกจากบ้านหรือกลับเข้าบ้านก็ให้ว่าคุณพ่อคุณแม่ ใครไม่เคยทำก็เริ่มทำได้ ไม่ต้องอายเมื่อทำในสิ่งดี เอาละแค่นี้.....
 ชนม์ชไม วันนี้ครูหวังว่าเธอจะอยู่ในห้องเรียนทุกชั่วโมงนะ”

ครูประจำชั้นออกจากห้องไปแล้ว ครูคนใหม่ยังมาไม่ถึง เกษรา นิภาพรรณและชนม์ชไม ชวนกันออกไปนอกห้อง เมื่อครูเข้ามากวาดตามองไปทั่วห้องและเห็นนักเรียนหายไปก็ถาม แต่ไม่มีใครตอบได้ว่าทั้ง 3 คนหายไปไหน จนล่องไปสิบนาทีจึงพากันเดินเข้ามา เมื่อครูถามเธอจึงตอบว่า

“หนูไปห้องน้ำค่ะ”

“หนูไปดื่มน้ำค่ะ”

“คราวหลังให้มันเร็วกว่านี้ เพิ่งเข้ามาชั่วโมงแรกหิวน้ำ เข้าห้องน้ำแล้ว ไม่รู้จักเตรียมตัวให้พร้อม”

อาหารกลางวันวันนี้ ลินดามีสมาชิกเพิ่มขึ้นมาอีกคน เพราะลัดดาวัลย์ชวนนางคันนาร่วมวงด้วย และถือโอกาสเล่าเหตุการณ์ที่เกิดกับอรวีเมื่อเข้าไปหาเพื่อนฟัง และเตือนอรวีว่า

“ฉันรู้จักพวกนี้ดี เท่वलากลางคืน ชอบทำอะไรปีคบัง เธออย่าไปหลงเชื่อนะอรวี”

“นอกจากนั้นยังโคตรเรียน ก้าวร้าว หยาบคายด้วย ถ้าเธอมีอะไรให้ช่วยหรือมีปัญหาอะไร บอกพวกเราเดะอรวี ไม่ใช่มีลินดาคนเดียวที่เข้าใจเธอ”

“ฉันชอบใจเธอมาก นางคันนารด้วย”

“วันหยุด เธอคงได้อยู่พร้อมหน้าพ่อแม่พี่น้องกัน โดยเฉพาะพรุ่งนี้ฉันซิงเหงาอยู่หอพัก บ้านเราอยู่ไกลไม่มีโอกาสได้

กลับไปแน่” นงศันาราบอกกับเพื่อน

“ถ้าเธอเหวากลางวันไปบ้านฉันก็ได้นะ เขิน ๆ ค่อยกลับ
หอบพัก ถ้าเธอไม่รังเกียจ ที่บ้านฉันขายข้าวแกง และแม่เป็นแม่ค้า”
ลินดาบอก

“โอ๊ย รังเกียจอะไร ฉันคนบ้านนอก พ่อเป็นข้าราชการ
เล็ก ๆ แม่ทำสวน เธอคู่มือฉันจิ ปิดเทอมฉันกลับไปบ้านก็ช่วย
แม่ทำงานทุกอย่าง” คนพูดพูดพร้อมแบมือยื่นไปข้างหน้า

“เป็นอันว่า นาง จะไปบ้านลินดากลางวันพรุ่งนี้ใช่ไหม ถ้า
ยังไม่งั้นอาจจะไปสมทบด้วยคน” ลัดดาวัลย์พูดแล้วหันไปหา
เพื่อน

“ว่าไง อรวิ สนใจไหม”

“ยังไม่รู้เลย” อรวิส่ายหน้า เธอยังตอบอะไรไม่ได้ทั้งนั้น
จนกว่าจะถึงวันนั้น

โรงเรียนเลิกแล้วกลับบ้านดีกว่า เสียงใครคนหนึ่งในห้อง
ร้องขึ้น โรงเรียนเลิกใคร ๆ ก็ดีใจจะได้กลับบ้าน คงมีเพียงอรวิ
เท่านั้นที่ไม่เคยกระดือหรือรันทที่จะกลับบ้าน แต่ก็ไม่มีใครสนใจ
เพราะเธอกลับคำเป็นประจำ จะมีก็แค่ลินดาเท่านั้นที่รู้ดีว่าทำไม

“ลินดากลับไปเถอะ จะได้ไปช่วยแม่ ฉันทำเวรแทนเธอ
เอง เพราะอย่างไรฉันก็กลับคำอยู่แล้ว ไม่ต้องเกรงใจ ฉันมันคน
ว่างงาน”

“ขอบคุณมาก...อรวิ แต่เธออย่าคิดมากเกินไปนะ มีคนอื่น
มากที่อยากสบายอย่างเธอ”

“ถ้าแลกกันได้ฉันอยากจะแลก ให้ฉันลำบากแล้วอยู่

พร้อมหน้ากันกับพ่อแม่ยังดีกว่า”

“บอกแล้วไงอย่าคิดมาก คิดเสียว่าคุณแม่เธอไปทำประโยชน์ไปช่วยคน สักวันท่านคงมีเวลาให้เธอ”

“กว่าจะถึงวันนั้น ฉันจะเป็นอย่างไร หรืออาจจะเลิกเรียนไปเลย เพราะไม่รู้จะเรียนไปทำไม พ่อแม่หาเงินไว้ให้ใช้มากมาย ไม่ต้องทำงานก็คงสบายแล้ว”

ใช่...กว่าคุณพ่อคุณแม่จะมีเวลาให้ เธอจะทนได้ถึงวันนั้น หรือเปล่า เธอคิดอะไรต่ออะไรเรื่อยเปื่อย ไม่ได้ยินแม้เสียงเพื่อนที่บอกว่าจะกลับก่อนนะ เธอนั่งอยู่บนกระถังเสียงครูประกาศเตือนให้ลงจากตึก จึงรีบเก็บกระเป๋าเตรียมกลับบ้านทั้งๆ ที่เธอยังไม่อยากกลับ แต่เธอก็ต้องกลับ กลับไปเพื่อนั่งเหงาอยู่คนเดียว

แม่

ลินดาตื่นขึ้นมากก็เห็นแม่หันผักเตรียมไว้หลายอย่างแล้ว เธอจึงรีบล้างหน้า แปรงฟันเตรียมตัวช่วยงานแม่ วันนี้เป็นวันหยุดลูก ๆ อยู่บ้าน แม่จึงทำของเพิ่มขึ้น และทำขนมด้วย แม่เคยบอกว่าวันหยุดจะทำขนมหวานให้ลูก ๆ กิน ถ้าทำเองจะได้กินอิ่ม แม่มักจะเป็นห่วงใคร ๆ ทุกคนยกเว้นตัวแม่เอง แม่ไม่เคยรู้จักความเหน็ดเหนื่อย บางครั้งแม่จะนั่งมองลูกกินด้วยความดีใจ

วันไหนที่อยู่กันพร้อมหน้า เวลาอาหารเย็นเป็นเวลาที่แม่จะอบรมสั่งสอนลูกให้รู้จักผิดชอบชั่วดี บางครั้งก็เล่าถึงบรรพบุรุษ หรือญาติพี่น้อง หรือเล่าถึงประเพณีที่แม่เคยร่วมงานมาสมัยที่แม่เป็นเด็กหรือเป็นสาว ๆ บางครั้งพ่อจะขัดคอแม่บ้าง แต่พ่อเป็นคนมีอารมณ์ขัน ทำให้เราได้หัวเราะกันครึกครื้นและแม่ก็จะพลอยหัวเราะไปด้วย

“วันนี้แม่จะทำขนมอะไรจ๊ะ”

“สาธุเปี่ยอกับถั่วดำ แม่ต้มถั่วดำไว้เมื่อคืนนี้ ทำกับข้าวให้เสร็จก่อน ขนมเอาไว้ทำทีหลัง ลินไปตั้งหม้อข้าวก่อนนะ”

ลินดาตั้งหม้อข้าวเสร็จ ก็ช่วยแม่ทำโน่นหยิบนี่ พอน้อง ๆ ตื่นขึ้นมา ช่วยกันคนละไม้คนละมือจะทำให้เสร็จเร็วขึ้น พอฟ้าสางก็เตรียมยกไปตั้งหน้าบ้าน

“พี่อิทอย่าลืมออกไปซื้อขนมจีนให้แม่นะ วันนี้แม่มีแกงที่กินกับขนมจีนได้ตั้งสองหม้อ”

“เอาก็ใกล้ละครับแม่” อิทธิถามแม่ก่อนที่จะคว่ำจักรยาน

ออกไป

“แม่สั่งไว้ ๕ กิโลจะ” ลินดาตอบแทน

เมื่อแม่เข้าไปอาบน้ำแต่งตัวเตรียมขายของพี่น้องก็ปรึกษาหาวิธีที่ทำให้แม่แปลกใจ ลินดาเก็บออมเงินซื้อพานเซรามิกจากรถเข็นมาใบหนึ่ง เอาดอกไม้ของทุกคนมารวมกันบนพาน อธิษฐานเงินให้ลินดาซื้อพวงมาลัยมะลิสดพวงหนึ่ง อาวุธลายมือดีเป็นคนเขียนการ์ด ลีลาเป็นน้องเล็กจะสบายกว่าเพื่อน

“แม่จำ วันนี้ยังเข้าอยู่ลูกค้ายังไม่มี แม่มานั่งตรงนี้ก่อนได้ไหมจ๊ะ” ลีลาพูดพร้อมกับเข้าไปโอบเอวแม่

“ลีลา ประจบแม่แค่เช้าจะเอาอะไรอีกล่ะ”

“เปล่าจ๊ะ แม่ดูซิทุกคนมารอแม่อยู่นั้นไง แม่นั่งก่อนนะแป๊บเดียว” ลีลาพูดปลางกระดุกแขนแม่เบาๆ

พอแม่นั่งลงลูกทุกคนก็เอาของที่เตรียมไว้วางตรงหน้าแม่ แล้วกราบลงพร้อมกัน แม่เอื้อมมือไปลูบหัวลูกทีละคนด้วยความคันคันใจ บัตรใบน้อยเขียนขึ้นจากความคิดของอาวุธว่า “รักแม่มากที่สุด”

“ชอบใจลูกทุกคน แต่ทีหลังไม่ต้องซื้ออะไรให้เปลืองเงินนะลูก”

“แบ่งจากค่าขนมจ๊ะแม่ คนละไม่กี่บาท” ลินดาบอก

“พี่ลินดาเป็นคนขวน เราเห็นว่าแม่ทำอะไรให้เราามากแล้ว พวกเราน่าจะตอบแทนแม่บ้างล่ะ” ลีลาเสริม

“แม่ออกไปขายของหน้าบ้านละนะ ถ้าพ่อตื่นแล้วหาข้าวให้พ่อกินด้วยล่ะ”

“หนูออกไปช่วยแม่ก่อนดีกว่า สายๆค่อยมาทำกรบ้าน”
พูดแล้วลินดาก็เดินตามแม่ออกไป

“ถ้าอย่างนั้นหนูใส่บาตรแทนแม่ก็แล้วกันนานๆ จะได้ใส่
แม่ใส่ทุกวันแล้วเดี๋ยวโมงเช้าพระท่านก็มา”

ลินดาทำตามที่แม่บอก ถึงแม่จะค้าขายแต่แม่ก็เตรียม
อาหารไว้ใส่บาตร เมื่อมีพระเดินโปรดสัตว์มาถึงหน้าร้านแม่จะ
หยุดขายมาใส่บาตรก่อน แม่ทำเป็นกิจวัตรทุกวัน วันไหนพ่อ
อยู่บ้านแม่จะให้พ่อเป็นคนใส่ แม้ว่าทำบุญเอาไว้ดีกว่าทำบาป
ทำทุกวันเก็บเป็นทุนเอาไว้ให้ตัวเองบ้าง อุทิศส่วนกุศลให้
บรรพบุรุษบ้าง

ถึงแม่จะเป็นเพียงแม่ค้า ไม่มีความรู้อะไร แต่แม่ก็อบรม
ลูกให้รู้ทุกอย่างที่พึงรู้ เทศกาลใดมาถึงแม่ก็จะพาลูกไปทำบุญ
ตามประเพณี เป็นการสอนลูกไปในตัว แม้การพูดจาแม่ก็ไม่
สนับสนุนให้ลูกพูดคำหยาบ แม่จะบอกว่า

“ผู้ดีนั้นเป็นได้ทั้งนั้นไม่ว่าจะยากคิมิจนอย่างไร ผู้ดีไม่ได้
หมายถึงคนร่ำรวย แต่หมายถึงคนที่คิดดี ทำดี จำไว้นะลูก”

ตัวแม่เองก็ไม่เคยพูดจาหยาบคาย ไม่ว่าจะกับใคร ตั้งแต่
จำความได้ลินดาไม่เคยได้ยินแม่เมื่อเวลาโกรธ แม่จึงเป็นตัวอย่าง
ที่ดีของลูกและเป็นแม่ที่ลูกทุกคนภูมิใจ

วันนี้เป็นวันหยุด ร้านของแม่จึงขายได้เรื่อยๆ ไม่ยุ่ง
เหมือนเวลาเที่ยงของวันธรรมดา ลูกค้ามักจะหิ้วปิ่นโตหรือซื้อ
ใส่ถุงกลับบ้าน จึงทำให้งานล้างถ้วยชามเบาลง

จวนบ่ายแล้ว ลินดาเตรียมผักกับข้าวตั้งโต๊ะ เรียกพี่น้อง
ให้มากินอาหารกลางวันพร้อมกัน วันนี้พ่อต้องไปเข้าเวรเลยรีบ

กินก่อน เหลือเพียงแม่ลูกเท่านั้น

“กินหน้าบ้านนี้จะได้ขายของไปด้วย” ลินดาบอกพี่กับน้อง

ยังไม่ทันจะลงนั่ง นงคณาราก็เอื้อมหน้ามาให้เห็น พร้อมกับเสียงเรียก

“ลินดา...ฉันทักแม่มาจนถูก”

“เข้ามาเลย มากินข้าวกลางวันด้วยกัน กำลังจะลงมือ”

“สวัสดีค่ะ แม่” นงคณารารับยกมือสวัสดีทักทายทั้งๆที่ยังไม่มีใครแนะนำ หญิงผู้ใหญ่คนเดียวในที่นั้นจะเป็นใครไปไม่ได้ นอกจากแม่ของลินดา

“มาเลยลูก มากินข้าวกัน” นางพูดพร้อมยกมือรับไหว้

“กำลังหิวเลย นี้น้องๆ เหมอ พี่กินด้วยคนนะ” นงคณาราทำตัวเป็นกันเองง่าย ๆ ตามนิสัย

“ฝีมือแม่ทั้งนั้น รับรองอร่อย สะอาด ถูกหลักอนามัย” ลินดาบอกกับเพื่อนด้วยความภาคภูมิใจในฝีมือแม่

“ดัมนี้แซ่บถูกใจจริง ๆ ดัมอะไรนะ” นงคณาราทูตพร้อมกับยกนิ้วหัวแม่มือโป้ง

“ดัมจิว... เล็กดี รสดี สมชื่อไหมพี่ แม่จะอย่าง” อาวุธทูตอื่นๆ

“ชื่อแปลก ทำไมถึงชื่อดัมจิว เธอทำเป็นไหมลิน” นงคณาราชอบเรียกชื่อเพื่อนเพียงสั้น ๆ เสมอ

“พอได้ ดัมจิวเป็นดัมโบราณคล้ายดัมยาปา ถ้าใช้เนื้อวัวก็เป็นเนื้อปลาน้อง ถ้าใช้เนื้อหมูก็เป็นเนื้อสะโพกหรือโคนขา นำมา

เกี่ยวให้เปื่อย เมาซ่า พริกแห้ง หอม กระเทียมแล้วโขลกพอบแตก
มะขามเปียกล้างสะอาดใส่ทั้งฝัก สุกแล้วใส่ผักชีฝรั่งเป็นอันใช้ได้
คุณแม่ทำนะ แต่รายละเอียดอย่างอื่นต้องถามแม่” ลินดาว่า

“โอ้โฮ ร่ายขาวนี่กว่าเลขทำที่แท้ก็แค่ลูกมือแม่ โอ๊ย...นี่
เราแข่งที่แม่นั่งซิ แข่งจริง”

“เปล่าลูก แม่ก็ลูกๆ นั้ๆ เพราะต้องคอยดูลูกค้าด้วย
ความสบายนะจ๊ะ ถ้าชอบที่นี้ก็มาบ่อยๆ ลินไม่ได้ออกไปไหน
วันหยุดว่างจากช่วยแม่ก็ไปอ่านหนังสือ”

“ขอบคุณค่ะที่แม่อนุญาต หนูจะมาหาลินบ่อยๆ หนูอยู่
หอพักบางที่เหงาคิดถึงบ้าน บ้านหนูอยู่ต่างจังหวัดค่ะ ไม่มีญาติ
ในกรุงเทพฯเลย”

“คุณใหม่ค่ะ... คุณใหม่ บ่ายโมงแล้วลงมากินกลางวัน
เดะค่ะ”

เสียงเรียกกับเสียงเคาะประตู ไม่ได้ทำให้อรวิตื่นจาก
ความคิดเลย เธอกลับกอดใบหน้าลงกับหมอนเพื่อจะหยุดยั้ง
ความคิดที่ว่า แม่ไม่รัก แม่ไม่สนใจ แต่จนแล้วจนรอดก็ทำไม่ได้
ภาพตอนเช้าที่เธออดสำหรับอบผู้บังเกิดเกล้า ส่งของที่ตั้งใจทำ
ให้กับมือ กราบลงที่ต้นแขน ท่านก็ได้แค่เพียงเอามือลูบศีรษะ
“ขอบใจมากนะลูก แม่ต้องรีบไปแล้ว”

อรวิไม่ชอบคำว่า แม่ต้องรีบไป แม่มีธุระ ไม่ชอบและไม่
อยากได้ยินเลย

แม่ไม่สนใจแม้จะก้มดูของในมือ ไม่ถาม ไม่พูดอะไรกับ

เธอมากกว่าคำ “ชอบใจ” แม้ไม่มีเวลาแม้จะนั่งให้ลูกกราบ ใครจะเป็นอย่างเธอบ้าง อ้างว้าง เงียบเหงา แม้ในวันที่น่าจะมีความสุข อรวิษฐุกหน้าลงกับหมอนให้เป็นที่รองชันน้ำตา ไม่สนใจ แม้เสียงเรียกและเคาะประตูจะถี่ขึ้น

ขณะเดียวกัน นงศันารากับลินดากำลังกล่าวถึงอรวีอยู่
 “อรวีคงถูกกระจุ้งกระจิงกับคุณแม่ชินะตอนนี้ ลูกคนเดียวนี้...น่าอิจฉาจัง”

“ไปอิจฉาเขาทำไม นานๆ อรวีจะได้อยู่กับคุณแม่สักวัน”
 ลินดาบอกแต่ในใจกลับครุ่นคิด ไม่รู้ว่าอรวีจะได้พบคุณแม่หรือเปล่า วันนี้อะไรให้ท่านมีเวลาว่างให้อรวีบ้าง ถ้าท่านไม่อยู่ อรวีคงเหงาอีกตามเคย ...น่าสงสารอรวี สู้เกิดเป็นลินดาอย่างเราจะดีกว่า พ่อแม่ที่น้องพร้อมหน้าพร้อมตา ถึงแม้จะต้องช่วยกันทำงาน ทะเลาะกันบ้าง ตีกันบ้าง ลินดาแผลงยิ้มในหน้าจนนงศันาราก่อปากว่า

“เป็นอะไรนะลินดา อยู่ๆ ก็นั่งยิ้มคนเดียว”

“นึกถึงพวกเราพี่ๆ น้องๆ มีกันหลายคน ตีกันมั่ง ทะเลาะกันมั่ง สนุกดี ฉันท้าดีกว่าลูกคนเดียวเยอะเลย”

“เธอพูดอย่างนี้ ทำให้ฉันนึกถึงน้องๆ นี่ถ้าเป็นที่บ้านเรา คงช่วยแม่หิบบโน้นทำนี่ ดูแลน้องๆ พอสายๆ หน้อยก็เข้าสวนกับแม่ เอ้อ...เมื่อไรจะปิดเทอมนะ พอพูดถึงบ้านแล้วคิดถึงแม่ อยากให้ถึงวันปิดเทอมเร็วๆ”

เห็นหน้านางคันนารามือพูดจบ ลินดาก็เลยชวนคุยเพื่อให้
นางคันนารได้คลายความคิดถึงบ้าน พอเอ่ยปากถามเรื่องราวหลาย
อย่างก็พรั่งพรูออกมาเหมือนกับท่อน้ำที่ถูกปิดกั้นพังทลายลง

“ที่บ้านฉันมีพี่น้อง ๓ คน ฉันเป็นคนโต มีน้องชายคน
กลางและน้องสาวคนเล็ก ปานนี้คงวิ่งเข้าสวนกับแม่กันแล้ว ถ้า
พอมีเวลาว่างพ่อก็จะมาช่วย ยิ่งเป็นระยะที่ผลไม้เก็บได้จะต้อง
ตื่นแต่เช้าเตรียมถังเตรียมกล่องผลไม้ที่จัดไว้ส่งขึ้นรถที่มารับ
คืนะที่บ้านฉันมีขายกับป้าอยู่ด้วยไม่อย่างนั้นแม่ต้องทำงานหนัก
คนเดียว แต่ถึงยังไงแม่ก็ทำงานตั้งแต่เช้าถึงค่ำอยู่แล้ว ฉันคิดว่า
ถ้าเรียนจบเมื่อไรจะให้แม่ทำงานให้น้อยลง ฉันสงสารแม่ แม่เป็น
ผู้หญิงตัวเล็กๆ ที่ทำงานหนักมาก ทั้งงานบ้านงานสวน วันนี้
ฉันน่าจะได้กราบแม่เหมือนอย่างคนอื่นๆ แต่ก็ไม่มีโอกาส แม่
เป็นผู้หญิงคนเดียวที่รักฉันมากที่สุด ดีกับฉันที่สุด”

เสียงที่พูดเครือจนลินดาต้องหันไปสะกิดแม่ ด้วย
สัญชาตญาณแม่ของลินดาจึงเดินเข้าไปเอามือลูบศีรษะ แล้ว
ปลอบนางคันนาร

“หนูคิดถึงแม่ แสดงว่าหนูเป็นเด็กดี หนูจะอยู่ที่ไหนหนู
คิดถึงท่านหนูก็กราบท่านได้ ขณะนี้แม่ก็คงกำลังคิดถึงหนูอยู่
จิตมันถึงกันได้นะลูก ยิ่งเป็นแม่ลูกกันแล้วก็ยิ่งผูกพัน ตั้งใจเรียนนะ
ลูกเป็นเด็กดีพ่อแม่จะได้สบายใจ อีกไม่นานก็ปิดเทอมได้ไปพบ
พ่อแม่แล้ว เข้มแข็งนะ” พูดพร้อมกับดบไหล่เบาๆ

นางคันนารกราบลงที่ต้นแขนแล้วกอดเอวแม่ลินดาไว้
“หนูขอกราบและกอดแม่แทนนะคะ ขอขอบคุณที่แม่ให้กำลังใจหนู”

“ทำตัวตามสบาย จะอยู่คุยกับลินดา เล่นกับน้องๆ ไปก่อน แล้วค่อยกลับบ้าน แต่อย่าเป็นค่านักมันอันตราย เดี่ยวแม่จะไปตลาดเตรียมซื้อของไว้พุงนี้ แม่ไปนะ”

นงนักราบอกกับตัวเองว่าเธอตัดสินใจไม่ผิดที่มาหาลินดาวันนี้

“พี่ลิน ทำไมไม่ให้เพื่อนมาหาที่บ้าน” ลีลาต่อว่าพี่สาวหลังจากนงนักรากลับไปแล้ว

“ทำไมถึงมาไม่ได้ล่ะ”

“หนูไม่อยากให้ใครมาเห็นบ้าน เห็นว่าแม่เราทำอะไร”

“อายด้วยเหรอ...นี่ลีลาพี่จะบอกให้ แม่เราทำงานสุจริต ไม่ได้ลักขโมยใคร ไม่ได้หลอกหลวงใคร พี่ไม่เห็นจะน่าอาย น่าภูมิใจด้วยซ้ำที่แม่เราเป็นคนดี บ้านของเราก็สะอาดสะอ้าน ถ้าคนอื่น ๆ คิดอย่างเราแม่อีกก็ไม่มีคนช่วยชี เลิกคิดอะไรบ้าๆ ได้แล้วนะ พ่อแม่ทำทุกอย่างเพื่อพวกเราทุกคน”

“อ้าว...ลินว่าอะไรสิมันละถึงได้นั่งหน้าคอมพิวเตอร์เป็นม៉าหมากruk เชียว”

“อายที่เพื่อนมาบ้าน อายที่มีแม่เป็นแม่ก้า มันเข้าท่าเธอ”

“ลี... อย่าดูถูกพ่อแม่ตัวเอง ถ้าแม่รู้เข้าจะเสียใจ แล้วอย่าให้รู้นะว่ายังคิดอย่างนี้อยู่อีก” อิทธิสัทพ์น้องสาวคนเล็ก

ลีลาแอบก้มหน้าทำงานมุกย่นไม่กล้าได้คอบ แด่ในใจก็ยังอดคิดอยู่ไม่ได้

“อยากไปไหนก็ไป เลิกคิดเรื่องนั้น ทำให้สบาย แม่เรานะเราไม่รักแม่เธอ” ลินดาสำคัญก่อนจะปล่อยให้น้องไป

“ไม่เคยคิดว่าลีลาจะคิดแบบนี้เลยนะพี่อิท”

“ช่วยกันพูดให้เข้าใจคงไม่มีอะไรหรอก ลีไม่ใช่คนแข็งไปเถอะลินแม่มาแล้ว”

เพื่อนแท้

คุณวิณาหยิบดอกมะลิกับหัวใจสีขาวเล็กๆ ที่ทำด้วยผ้า และมีข้อความติดอยู่ขึ้นมาดูขณะที่รถติดสัญญาณไฟ “โหมรัก แม่มาก...ที่สุดค่ะ”

โถ...ลูกโหม่ คุณวินาคิดในใจ อุดส่ำทำให้แม่ หาของ ให้แม่ แต่แม่ไม่มีเวลาให้ลูกเลย ปานนี้ลูกกำลังทำอะไรอยู่นะ วันนี้เห็นจะต้องรีบกลับแต่วัน ลูกอาจเหงารอแม่อยู่ น่าสงสาร ลูกเหมือนกันที่แม่ไม่มีเวลาให้เลย แต่ลูกก็โศกแล้วอยากไปไหนก็ ให้ไป เอ๊ะ... หรือปานนี้ไปอยู่บ้านเพื่อน หรือออกไปเที่ยวกับเพื่อนแล้ว เราคิดมากไปหรือเปล่านะ

คุณวินาหารู้ไม่ว่าเธอคิดเพียงแค่นั้น แต่ลูกสาวของเธอ คิดมาก น้อยใจ เสียใจ วันนั้นทั้งวันลูกสาวไม่ลงมาแตะต้องอาหารเลย เธอคงลืมไปว่าลูกสาวเป็นสิ่งมีชีวิต ไม่ใช่ตุ๊กตา ซึ่งต้องการความรัก ความอบอุ่น ต้องการพ่อแม่ และยังเป็นลูกคนเดียว ไม่มีพี่น้อง ความต้องการนั้นยิ่งต้องเพิ่มมากขึ้น ความเหงาว่าเหว่ เมื่อเกาะกินใจใครมาๆ เข้า ก็อาจทำให้เกิดโรคได้ โรคที่เกิดกับจิตใจ ในที่สุดปัญหาต่างๆ จะตามมา

อรวินอนคิดทั้งเสียใจ น้อยใจ ไม่กินอาหาร ทรมาณตัวเอง จนเพลียผลอยหลับไปในที่สุด รู้สึกตัวตื่นขึ้นพร้อมอาการแสท้อง บอกกับตัวเองว่าน่าจะหาอะไรรองท้อง เพราะตลอดวันที่ผ่านมา เธอไม่ได้แตะต้องอาหารเลย

เสียงใสๆ ของนาฬิกาที่โต๊ะเขียนหนังสือบอกเวลา ๒ นาฬิกาของวันใหม่ นี่อีก ๒-๓ ชั่วโมง เธอก็ต้องเดินทางไป

โรงเรียน และเธอก็งนอนไม่หลับอีกแล้ว อรวีจึงลุกจากเตียง ย่องลงไปชั้นล่าง หากาชนะมาขงเครื่องคี่มร้อนๆ เธอรู้สึกโล่งสบายที่ไม่มีคนมาคอยซักถามว่า คุณใหม่จะเอาโน้นเอานี้ใหม่จะต้องการอะไรอีกบ้าง เธออยากเป็นตัวของตัวเอง

ขณะที่รอให้เครื่องคี่มที่คี่งไว้อุ่นพอคี่มได้ สมองก็อดที่จะคิดถึงสิ่งที่ต้องการไม่ได้ เธอต้องการพ่อกับแม่ ทำอย่างไรถึงจะให้ท่านอยู่พูดคุยกับเธอได้ เธอต้องการมากเกินไปหรือ ...ก็เปล่า เธอไม่ได้เข้าข้างตัวเองเลย

เธอเดินกลับขึ้นชั้นบนหลังจัดการกับเครื่องคี่มเรียบร้อย แล้ว เธอพยายามหาอะไรมาทำเพื่อสมองจะได้ไม่ต้องคิด จัดกระเป๋าดมดตารางเรียนเสร็จก็หยิบหนังสือเรียนมาเปิด ยังไม่ทันอ่านเธอก็ปิดมันไว้อย่างเดิม บอกกับตนเองว่าอ่านไปทำไม เรียนให้ดีไปทำไม พ่อกับแม่ไม่เห็นจะสนใจเลยว่าคุณเรียนเป็นอย่างไร แม้สมุดพกยังไม่มีเวลาจะเซ็นเลข อย่างนี้ น่าจะลองตามกลุ่มของชนม์ชไมไป จะไปไหนก็ช่างขอให้กลับบ้านให้ค้ำมาก ๆ ก็แล้วกัน

วันนี้อรวิอาบน้ำแต่งตัวเสร็จคี่งแต่ยังไม่ดีหัว กะว่าถ้าคนรับใช้คี่นมีคินไขกุญแจประตูให้ก็จจะออกไปโรงเรียนเลย เสียเวลาที่จะรอพบพ่อกับแม่ต่อไปแล้ว

ไฟโรงอาหารเปิดสว่างไสว ถึงแม้เพิ่งจะมีนักเรียนมาไม่มาก อรวีเดินเข้าไปวางกระเป๋าคี่งบนโต๊ะตัวในสุด แล้วเดินไปยังร้านค้ำ เมื่อได้สิ่งที่ต้องการก็กลับมาคี่งเดิม เธอนั่งมองอาหารตรงหน้าคี่นทานโดยมิได้หยิบหรือคี่งสิ่งใดเลย

“อรวี คงนั่งนานแล้วสินะ กว๊ายเคี้ยวเธออดจนไม่มีน้ำ แล้ว เป็นอะไรไป” อรวีพยักหน้า แล้วออกปากชวนให้نگัณการา นั่ง ปกติแล้วอรวีจะไม่ออกปากชวนใครเลยนอกจากลินดา

“ไม่สบายเธอ” นงัณการาถามเมื่อเห็นหน้ารอย ๆ ของเพื่อน

“เปล่า...ทำไมมาแค่เช้าล่ะ”

“วันนี้ตื่นแต่เช้า กะว่าจะมารอใส่บาตรนะซีไ้ด้วยกันไหม”

“นี่ทุกอย่างล่ะถึงอยากใส่บาตร”

“เมื่อวานฉันไปบ้านลินดา วันแม่ไง” นงัณการาหยุดพูดแล้ว พิจารณาใบหน้าของเพื่อนร่วมโต๊ะ เมื่อเห็นว่าไม่แสดงกิริยาใดจึงเล่าต่อ

“ฉันไปพอดีกินกลางวันกับลินดา เขาอยู่กันพร้อมหน้า พี่น้อง ดูเขาสนิทสนมกันดีแม่ก็อยู่ด้วย ทำให้ฉันคิดถึงบ้าน คิดถึงแม่ แม่ของฉันอยู่ต่างจังหวัด ฉันไม่มีโอกาสได้ทำอะไรให้แม่ เหมือนที่ลินดากับพี่น้องเขาทำกัน ก็เลยคิดว่าวันนี้ใส่บาตรแผ่นบุญกุศลไปให้คุ้มครองแม่ให้ปลอดภัยมีความสุขก็น่าจะได้”

“ใครบอกเธอล่ะว่าทำบุญเพื่อให้คุ้มครองแม่ได้”

“ฉันคิดเอาเองว่า ถ้าทำสิ่งดีคงมีผลดีตอบแทนบ้าง คิดตามประสาที่คิดว่าพอจะทำได้ล่ะ”

“ดีนะ นงัณการา ฉันไม่เคยคิดว่าเธอจะเป็นคนละเอียดอ่อนขนาดนี้ คิดว่าเธอเป็นคนอะอะโง่งเงงไม่เป็นเรื่อง ฉันดูเธอผิดไปนะ”

“ก็ไม่ผิดนักหรอก ฉันเป็นอย่างนั้นจริงๆ แต่ถ้าเมื่อไรฉันคิดถึงแม่จะคิดอะไรที่ดีๆ ได้มากมาย เพราะฉันรักแม่มาก สงสารแม่ด้วย เพราะแม่ต้องทำงานหนัก แต่ฉันชิมายู่กินสบาย”

“แต่เธอก็มาเรียนหนังสือนี้ ไม่ได้มาเที่ยว คิดเสียว่าอีก

หน้อยเธอก็ช่วยแม่ได้”

“ฉันก็หวังว่าจะเป็นอย่างนั้นแหละ...รีบกินให้เสร็จแล้วไปใส่บาตรด้วยกันไหม เคี้ยวพระก็มาแล้วใกล้เจ็ดโมงเช้าแล้ว”

“ก็ดี นานแล้วฉันไม่ได้ทำบุญ ที่จริงพระท่านก็มาโปรดถึงโรงเรียนทุกวัน ฉันก็มาโรงเรียนเข้าได้ใส่บาตรทำบุญอาจช่วยให้คิดอะไรได้สบาย” อรวิพูดเพียงแค่นั้นแต่ในใจคิดอะไรออกไปอีกยืดยาวที่ไม่อยากให้งงคนารับรู้

บริเวณที่พระมารับบิณฑบาตตามที่ทางโรงเรียนนิมนต์ไว้ นั้น คนงานได้จัดโต๊ะปูผ้าและเตรียมน้ำชาร้อนไว้ถวาย ครูและนักเรียนที่สนใจหรือมีจิตกุศลจะมาใส่บาตรกันจนเต็มทุกวัน พระท่านเกือบจะรับที่อื่นเพิ่มอีกไม่ได้

หลังใส่บาตรนงคนาราก็ชวนอรวิไปกรวดน้ำ ตามที่เห็นแม่เคยทำที่บ้าน การได้ใส่บาตรทำบุญทำให้ทั้งคู่ดูแจ่มใสขึ้น จนคนที่เพิ่งก้าวเข้าประตูโรงเรียนมาร้องทัก

“สองคนนี่ไปไหนกันมา ดูหน้าตาแจ่มใส พบกันได้ยังไง”

“ฉันชวนอรวิใส่บาตร แล้วมากรวดน้ำที่โคนต้นประดู่หน้าโรงเรียน เธอจะใส่บ้างไหมละ พระท่านคงยังไม่ไป”

“วันหลังเถอะ ฉันจะขึ้นไปข้างบนพร้อมเธอสองคน”

“ทำความดี อย่าผลัดวัน” เสียงที่ไล่หลังมาทำให้ทั้งสามคนหันไป

“ไฉ่ ลินดา” นงคนาราดูอย่างไม่ต้องการคำตอบ พร้อมกับที่ลัดดาวัลย์สวนกลับไปว่า

“เฮ้ย... มาถึงก็เทศน์แต่เช้า ต้องการให้ติดกัณฑ์เทศน์

หรือเปล่า”

“ไม่ได้เทศน์เพราะไม่ใช่พระ แต่บอกเพื่อนเอานูญ”

“ถามจริง ...ตัวเองทำหรือเปล่า” ลัดดาวัลย์ลากเสียง
ถ้อยเลียนเพื่อน

ขณะที่คนอื่นๆ ได้ตอบกัน อรวีกลับนั่งฟังเฉยไม่ได้พูดอะไร
ลิดาซึ่งเป็นเพื่อนที่รู้จักกันดีจึงเดินเลี้ยวไปใกล้อรวี แล้วบอกว่า

“วันนี้มีพะเนางหมามาเผื่อ กินข้าวด้วยกันนะ”

“ฉันด้วยสิ จะซื้อข้าวมาสมทบ ไปด้วยกันนะลัดดาวัลย์”
นงนารารับบอก

อาจารย์สอนชั่วโมงแรกออกไปแล้ว นิภาพรพบกับเกษรา
จึงหอบกระเป๋าเข้ามาเข้าห้องเรียน กระเป๋าที่ทั้งสองหอบติดตัวมา
นั้นแบนเสียจนไม่น่าจะมีสมุดหนังสืออยู่ภายใน ถ้ามีก็คงจะหอบ
ไม่ได้คงต้องหิ้วเหมือนที่นักเรียนคนอื่นๆ เขาทำกัน เมื่อถึง
โต๊ะที่นั่งก็โยนโครมลงไปโดยไม่เกรงใจใคร แล้วร้องว่า “เปื้อนๆ”
เมื่อไม่มีใครสนใจจึงนั่งลงแล้วเอามือควานเข้าไปใต้โต๊ะหยิบ
กระຈกกับหวีออกมา แต่ยังไม่ทันจะได้ทำตามต้องการของตน
อาจารย์ผู้สอนวิชาต่อไปก็ก้าวเข้ามาในห้องพอดี หลังจาก
หัวหน้าห้องบอกทำความเคารพแล้ว คาที่กวาดมองไปทั่วห้องก็
หยุดลงตรงสองสาวที่นั่งอยู่

“ชมชไมหายไปไหน มาหรือเปล่าวันนี้”

“ไม่มาค่ะ” คนที่นั่งอยู่หน้าสุดตอบแทน

“เหลือเธอสองคนคงไม่พอกันหนิเรียนอีกนะ”

“ทำไมอาจารย์คิดว่าหนูจะหนีล่ะคะ”

“ก็กิดคิศัพท์ที่โด่งดังของพวกเธอน่ะจ้ะ หรือว่าไม่ใช่”

“เอาละครูฝากไปบอกพวกที่ขาดเรียนด้วย อย่าลืมนับวันลาของตัวเอง นิภาพรรณกับเกษรา บอกชนม์ชไมด้วยว่าขาดของครูอีกครั้งเดียวหมดสิทธิ์สอบปลายภาค ถ้ามาวันไหนให้มารับจดหมายแจ้งผู้ปกครองด้วยจะได้รู้ว่าถูกขาดเรียนบ่อยๆ จนจะหมดสิทธิ์สอบแล้ว”

ขณะที่ครูอธิบายทั้งเกษราและนิภาพรรณ ทำท่าตั้งใจฟัง คำสอนเหมือนกับคนอื่น แต่พอครูหันหน้าเข้าเขียนกระดานดำทั้งสองจะหันหน้าเข้าหากันพูดไม่หยุดปาก ถ้าหยุดพูดก็แอบอ่านการ์ตูนหรือหนังสืออ่านเล่นที่ซุกไว้ในลิ้นชักโต๊ะ

“ออกแล้วยังไม่หยุดสอนอีก”

“พอรายนี้ออกจากห้องแกรีบถูกละนะ เคี้ยวเจ้าแม่มาลินีมารับต่อหรือก”

แต่สองสาวต้องผิดหวัง เพราะครูคนที่ถูกพูดถึงมายืนรออยู่หน้าห้องแล้ว

“โฮ...อดจนได้ คนหนึ่งก็ออกช้า อีกคนก็มาเร็ว”

“ทนอีกชั่วโงะ พอเจ้าแม่ออกรีบแผ่นละนะ เธออย่าช้าล่ะ”

อรวิไม่ชอบภาษาที่เพื่อนสองคนพูดเลย แต่ไม่รู้จะทำอย่างไร จีนเดือนคงโดนขยาสองคนนี้สับแหลก ถ้ากลุ่มนี้ไม่มาโรงเรียนรู้สึกว่าจะห้องจะเสียบสงบขึ้น ไม่ต้องกลัวว่าจะถูกครูดุ

มือเที่ยงวันนี้ อรวิไม่มีโอกาสระบายความอึดอัดน้อยใจให้ลินดาฟังเพราะมีลัดดาวัลย์กับนงศันารายู่ด้วย เธอไม่อยาก

ให้ใครมองเธออย่างสมเพช มีลินดาคนเดียวเท่านั้นที่อวยยอม
ปริปากเล่าความในใจให้รับรู้

เสียงนงนาราล่าให้ลัดดาวัลย์ฟังว่า เมื่อวานเธอไปหา
ลินดาที่บ้านได้พบแม่และน้องๆ ของลินดา เธอชอบความ
อบอุ่นของบ้านนั้น ถึงแม้ทุกคนจะต้องช่วยกันทำงาน แต่ก็ดู
ทุกคนมีความสุขดี ทำให้เธอคิดถึงบ้านมาก

จริงจ...ถึงแม้อลินดาจะไม่ได้ร่ำรวย แม่ลินดาทำอาหารขาย
ลินดากับพี่น้องต้องช่วยกันทำงานทุกคน แต่ลินดาไม่เคยอาย
ไม่เคยมีปมด้อยเลย นับว่าลินดาเข้าใจและยอมรับสภาพความจริง
รู้จักแยกแยะถูกผิด ชั่วดี เธออยากจะทำใจให้ยอมรับสภาพที่
เป็นอยู่ อรวิย้ากับตนเองว่า ลองดูซิอรวี พยายามหน่อย ตัดใจ
แล้วเลิกคิด ออกไปไหนๆ เสียบ้าง

เมื่อออกเลิกเรียนดั่งขึ้น อรวิหันไปบอกลินดาว่า

“วันนี้ฉันจะออกไปพร้อมเธอ”

“กลับบ้านแคว้นหรือวันนี้”

“เปล่า... อยากไปเดินดูอะไรหน่อย”

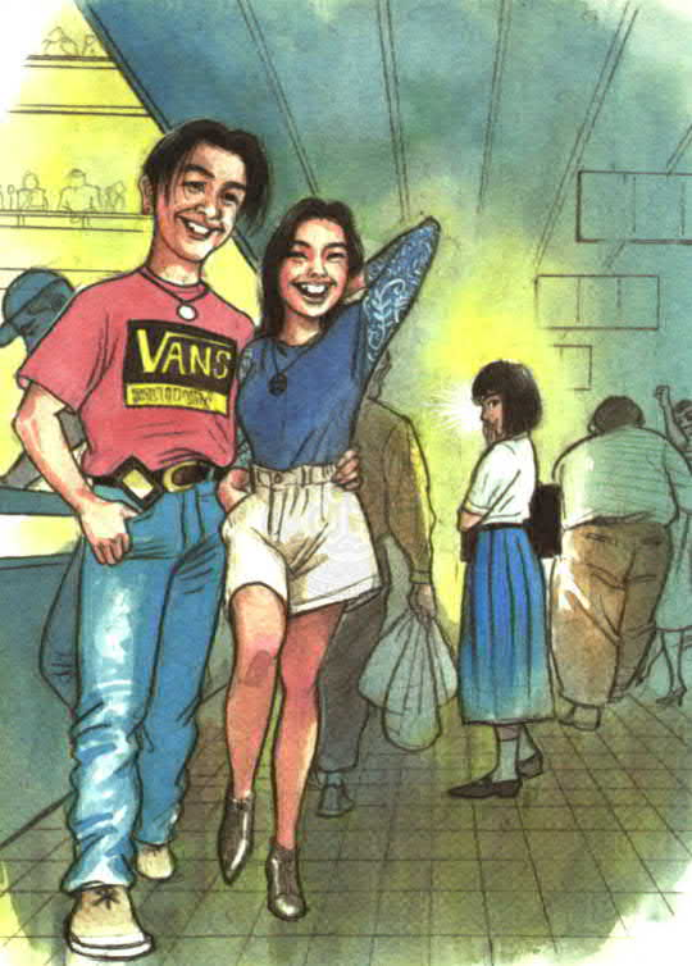
“ไปคนเดียว”

“ฮือ... ไปคนเดียว อยากชวนเธอเหมือนกันแต่เกรงใจ
เธอจะได้กลับไปช่วยแม่”

“อย่ากลัวมีคนมากก็แล้วกัน” ลินดาพูดด้วยความเป็นห่วงเพื่อน

“ขอบคุณที่เป็นห่วง คงมีแต่เธอที่เป็นห่วงฉัน ไปกันเถอะ”

พูดพลางกระดุกแขนเพื่อนให้ออกเดิน เป็นการยุติการพูดที่
กำลังรู้สึกว่ามีอะไรอย่างหนึ่งวิ่งเป็นริ้วขึ้นมาจุกอยู่ที่คอ

หลวงผัด

เมื่อแยกกับลินดา รถโดยสารประจำทางที่จอดตรงหน้า ผ่านเส้นทางที่มีศูนย์การค้าใหญ่ตั้งอยู่หลายแห่ง อรวีจึงรีบก้าวขึ้นไปนั่งที่ๆ ที่ยังไม่รู้จุดหมายปลายทางที่จะลง เธอนั่งมองร้านสองข้างทางเพลิน มารู้ตัวอีกทีก็ตอนที่มีคนลงมากมาย เมื่อมองไปเห็นป้ายบอกชื่อศูนย์การค้าเด่นอยู่ เธอจึงลุกขึ้นเดินตามคนเหล่านั้นไป พร้อมกับเสียงกระเป๋าร้องตะโกนไล่หลังมาว่า “จะลงทำไมไม่รู้จักเตรียมตัว” เธอรู้สึกไม่พอใจแค่กรี๊ดท้าวๆ ลงจากรถก่อนที่ประตูจะปิด

อากาศเริ่มขมุกขมัว ตามถนนหนทางเปิดไฟหมดแล้ว อรวีท้าวๆๆ ไปยังสะพานลอยคนข้ามถนนเพื่อไปยังห้างสรรพสินค้าที่อยู่ฝั่งตรงข้าม เธอเดินดูอะไรเรื่อยเปื่อย เท้าพามาหยุดอยู่หน้าร้านขายหนังสือ เธอขืนลังเลอยู่ครู่หนึ่งเสียงทอกร้องเตือนให้รู้ว่ถึงเวลาอาหารแล้ว อันที่จริงเธอรู้สึกหิวก่อนที่ท้องจะร้องเตือนเสียอีก เธอจึงตัดสินใจเดินไปยังแหล่งรวมอาหารหรือที่ใครๆ เรียกว่าศูนย์อาหาร ตรงเข้าไปซื้อคุปองแกลกอาหารและขณะที่เธอหมุนตัวกลับออกมาเธอก็เห็นชายหญิงคู่หนึ่งเดินคลอเคลียจูบมือกันผ่านหน้าไป รูปร่างหน้าตาอย่างนั้นจะเป็นใครไปไม่ได้นอกจากชนม์ชไม ผู้ชายคนนั้นวัยก็คงไล่เลี่ยกัน ชนม์ชไมขาดโรงเรียนแต่มาเดินอยู่ที่ศูนย์การค้ากับผู้ชาย อรวีบอกตนเองว่าอย่าสนใจ เรื่องของตัวเองก็วุ่นพอแล้ว ไปหาอะไรกินให้อิ่มท้อง แล้วกลับบ้านดีกว่า

แต่อร์วีก็นี่ไม่พ้น เมื่อเธอเดินออกมาจากศูนย์การค้า ก็เจอเข้าพอดีกับคนทั้งคู่ เธอพยายามที่จะหลบแต่ชนม์ชไมส่งเสียงเรียกไว้ก่อน...

“อรวี... ไปไหนมานะ ทำไมมาเดินอยู่คนเดียว”

“ถามได้ ไปไหนมา ก็มาจากโรงเรียน มาเดินดูของ ก็เท่านั้น ว่าแต่เธอเออะ ทำไมไม่ไปโรงเรียน”

“มีสิทธิ์หยุดได้นี่ หนักนักก็มาพักผ่อนสมอง”

“แล้วเธอไปพักผ่อนที่ไหนมาล่ะ จนป่านนี้แล้วยังไม่กลับบ้าน”

“เธอไม่เคยไปก็แล้วกัน เราไปกันกลุ่มใหญ่ สนุกสุดสุดเลยนะโซคนะ” พูดแล้วหันหน้าไปพยักพเขิดกับคนข้างๆ “อ้อ... มารูจักกันหน่อยซิ”

“นี่โซค แล้วนี่อรวีเรียนห้องเดียวกัน” ท้ายประโยคหันไปบอกกับหนุ่มน้อยที่ยืนมองอรวีอยู่ข้างๆ

อรวีเพียงแต่มองด้วยทางตา แล้วเสพุดกับชนม์ชไมว่า

“เธอยังไม่กลับบ้านอีกหรือ”

“โอ๊ย... จีนกลับแบบนี้แม่ได้รู้ปะไรว่าหนิโรงเรียน ต้องไปเปลี่ยนชุดนักเรียนก่อน”

อรวีไม่สนใจว่าชนม์ชไมจะไปเปลี่ยนเสื้อผ้าที่ไหน เธอรีบปลีกตัวทันที

“ไปก่อนนะ ค่ำมากแล้ว”

อรวีเดินได้ไม่กี่ก้าวก็หันหลังกลับมามอง แล้วเธอก็ต้องตกใจเมื่อเห็นชนม์ชไมกับโซคเดินกอดเอวกันไป เธอนึกไม่ถึงว่า

เพื่อนร่วมโรงเรียนจะไปไกลถึงขนาดนี้

คำถามแล้ว รถสายที่เธอจะกลับบ้านได้ยังไม่มาสักคัน นาฬิกาที่ข้อมือบอกเวลาใกล้สองทุ่ม เธอจะรอต่อไปหรือจะเรียกแท็กซี่ดี โจหนึ่งก็อยากเรียกรถจะได้นั่งให้สบายไปจนถึงประตูบ้าน โจหนึ่งก็กลัว เธอลังเลอยู่สักครู่คิดในใจว่าถ้ารอรถซึ่งมีรถปรับอากาศอยู่เพียงสายเดียวที่จะกลับบ้านได้ คงดีเกินจะตัดสินใจเรียกแท็กซี่

“ฉันไม่กินข้าวเย็นแล้วนะ...เกิด จะขึ้นนอนเลยไม่ต้องเรียก” พูดแล้วก็รีบวิ่งขึ้นชั้นบนไม่เปิดโอกาสให้แม่บ้านถามอะไรอีก

ชนม์ชไมไปไกลถึงไหนแล้ว เขาคิดยังไงของเขานะ แล้วทำไมเขารักกับนิภาพรรณถึงไม่ได้ไปด้วย อรวีสะบัดศีรษะแรงๆ ๒-๓ ครั้งเพื่อขับไล่ความทิดนั้น แล้วก็คว้าผ้าเช็ดตัวเข้าห้องน้ำไป

อาบน้ำเปลี่ยนชุดนอนจนสบายตัวแล้ว ก็จัดเตรียมหนังสือลงกระเป๋าสสำหรับเรียนวันใหม่ เหลือบมองนาฬิกาเห็นว่ายังไม่ดึกนัก จึงหยิบหนังสือเรียนขึ้นไปบนเตียงด้วยแต่ยังไม่ทันเปิดอ่านก็ได้ยินเสียงแตรรถ มีเสียงหนึ่งบอกเธอว่า คุณแม่มาแล้ว ขณะที่สองยังไม่รู้จะมาเมื่อไร อย่างนี้อรวี อย่าวิจารณ์ไม่ใช่น้ำที่ของเธอ เธอเป็นลูกทำหน้าที่ของลูกให้ดีที่สุดก็แล้วกัน อรวีตัดสินใจปิดหนังสือ ปิดไฟเข้านอนทันที

โชคพักอยู่กับพี่ชายบนคอนโดมิเนียมที่บิดามารดาซื้อไว้ให้ พี่ชายของโชคเรียนมหาวิทยาลัยปีสุดท้ายแล้วและมักจะกลับบ้าน

มิดคำ วันนี้พี่ชายออกจากบ้านตั้งแต่ยังไม่สว่าง โชคจึงถือโอกาสหยุดโรงเรียนไปเที่ยวกับเพื่อน โชคพาชนม์ขโมยมาถึงที่พัก แล้วบอกว่า

“ห้องน้ำอยู่หลังประตูนั้น เปลี่ยนเสื้อผ้าเสร็จแล้วจะออกไปส่งขึ้นรถ” โชคบอกแล้วก็เดินเข้าห้องปิดประตู ปลอຍเพื่อน ที่ยวที่เพิ่งรู้จักกันได้ตามลำพัง

ครูใหญ่โชคก็ออกมาคว่ำกระเป๋าทิ้งมือของชนม์ขโมยขึ้นมาถือไว้แล้วออกปากเร่ง

“เร็วเถอะ มัวชักช้าพี่ชายเกิดกลับบ้านเร็วเป็นเกิดเรื่องแน่”

“กลัวพี่ด้วยหรือ”

“ไม่กลัวได้ไง เราหนีโรงเรียน ทำถูกซิดังจะไม่กลัว”

ชนม์ขโมยทำจมูกย่นใส่เมื่อเดินตามหลังโชคออกไป

“บ้านอยู่ที่ไหนนะ แล้วจะขึ้นรถอะไรไปล่ะ”

“รถประจำทางละดี จะได้ดูเห็นคเหนื่อยเมื่อถึงบ้าน”

เมื่อโชคส่งชนม์ขโมยถึงป้ายรถประจำทางแล้ว ก็ขอตัวกลับก่อนเพราะจะต้องไปซื้ออาหารเย็นสำหรับตนเองและพี่ชาย

โชคไปนานแล้วชนม์ขโมยถึงได้ขึ้นรถที่จะกลับบ้าน บนรถประจำทางชนม์ขโมยก็พยายามคิดแต่งเรื่องถ้าบังเอิญเจอมารดา เธอทำงานจนเสียแล้ว โดยไม่คิดว่าจะเป็นผลเสียต่อตนเอง เด็กอย่างชนม์ขโมยมีอยู่ในหลายครอบครัวและหลายโรงเรียน ถ้าพ่อแม่และครูไม่สนใจหรือตามไม่ทันก็就会被หลอก กว่าที่รู้ก็อาจจะสายเกินแก้

“ซไม... ทำไมถึงกลับมาป่านี ซไมไม่รู้เลยหรือว่าแม่เป็นห่วง”

ชนม์ซไมชะงัก แล้วค่อยๆ เลียงหนี แต่เสียงผู้เป็นมารดาเรียกซ้ำจึงจำเป็นต้องหยุด แล้วตอบอ้อมๆ แอ้มๆ ไม่เต็มเสียง

“หนูอยู่คิวนั่งสื่อกับเพื่อนที่โรงเรียนค่ะ แล้วรอรณานมากกว่าจะมา”

“แล้วทำไมต้องอยู่กันมิดๆ คำๆ คนอื่นๆ พ่อแม่เขาไม่เป็นห่วงหรือ”

“ก็คงห่วงมั้งคะ แต่เราเพลินไปหน่อย ขอโทษค่ะคุณแม่”
ชนม์ซไมอ้อนเข้าหา

“เราซักจะกลับบ้านมิดคำบอ่ยเข้าทุกทีแล้วนะ วันธรรมดาที่คำ วันหยุดก็คำ พยายามหน่อยซิ คิดถึงหัวใจแม่บ้าง วันหยุดก็เที่ยวพอแล้ว วันไปเรียนหนังสือยังมีคำอีก นี่รู้ไหมว่าที่ทุ้มก็ยามแล้ว”

“สี่ทุ่มมั้งคะ”

“ไ้มั้งๆ นะขอเสียที ไปอาบน้ำอาบท่ากินข้าวกินปลาซะ”

“หนูอ้อมมาแล้ว แม่ก็รู้ว่าหนูเบื่อบ้าน หนูไม่อยากจะเห็นสภาพพ่อ”

ชนม์ซไมไม่ชอบการกระทำของบิดาที่ไม่คิดถึงจิตใจของลูกเลย เมื่อใดที่เห็นบิดาเดินเข้าบ้านพร้อมผู้หญิงคนใหม่ เธอจะรู้สึกขยะแขยง บางครั้งเธอรู้สึกรังเกียจผู้ชาย แต่บางครั้งเธอก็

อยากลองดี อยากชดเชยที่ถูกแย่งความรัก อยากประชดผู้บังเกิดเกล้าโดยที่ลืมไปว่าเธอกำลังจะเล่นกับไฟ ตัวเธอเองต่างหากที่จะต้องเสียหายพ่ายแพ้เพราะความอ่อนเยาว์ เธอต้องการจะเอาชนะผู้ชายทุกคน อยากจะพาผู้ชายเข้าบ้านให้พ่อเห็นเหมือนกับที่พ่อพาผู้หญิงเข้ามา

ชนม์ชไมออกเที่ยวหนักขึ้นทุกวัน คบเพื่อนชายมากมาย ที่ใดที่เธอไปแล้วทำให้ลืมความทุกข์ได้เธอจะไปทันทีโดยไม่นึกถึงภัยที่จะมาถึงตัว ไม่เลือกเวลา ไม่เลือกสถานที่

วันนี้ก็เช่นกัน ชนม์ชไมหนีโรงเรียนไปลานสเก็ตกับเพื่อนใหม่ กลับจนมืดค่ำดึกคืน ดีที่โชคยังอ่อนหัดและไม่ฉวยโอกาส ไม่เช่นนั้นชนม์ชไมอาจไม่เป็นชนม์ชไมคนเดิมแล้ว ไม่ว่ามารดาจะพร่ำสอนอย่างไร ครูจะดักเตือนเช่นไร ชนม์ชไมก็ยังคงเที่ยวเตร่และยิ่งหนักขึ้นกว่าเดิม บางวันกลับบ้านพร้อมกับกลิ่นแอลกอฮอล์ เมื่อแม่ว่าเธอจะเถียงอย่างไม่ลดละ โดยไม่รู้จะไปดองย้าความเจ็บซ้ำให้กับผู้เป็นแม่

“นิคหน้อยเท่านั้นเอง แม่อย่าห่วงหนูเลย ห่วงพ่อเถอะ”

ชนม์ชไมขาดเรียนหลายวันแล้ว แต่มารดาไม่ระแคะระคายเพราะปรกติเธอก็กลับบ้านค่ำและไม่เป็นเวลา ในที่สุดเธอก็หายไปจากบ้าน มารดาติดคอตตามบ้านเพื่อนที่รู้จักก็ไม่มีใครรู้

“ชไมไม่ไปโรงเรียนหลายวันแล้วค่ะ คุณแม่”

คำตอบที่ได้รับกลับมายังทำให้ไม่สบายใจมากขึ้น แล้วนี่เธอจะตามหาลูกที่ไหน จะปรึกษากับสามีหรือก็ไม่รู้ว่าเขาจะสนใจหรือไม่ อีกอย่างเธอกับสามีก็ไม่พูดกันมานานปี...เธอจะทำ

อย่างไร

“โชติ...คงจะช่วยเธอได้บ้าง” เธอนึกถึงลูกชายคนโต
ขณะที่มารดากำลังกลัวใจไม่รู้ว่าจะไปตามหาลูกได้ที่ไหน
ชนม์ชไมกำลังนอนหลับสบายอยู่บ้านเพื่อน เพื่อนที่ชนม์ชไมไป
รู้จักกันในสถานเริงรมย์ชวนกันเที่ยวจนลืมบ้านลืมโรงเรียน

“ชไม คีนๆ ” คนปลูกเรียกพร้อมดึงแขนคนที่นอนซด
ตัวอยู่

“ก็โหมงแล้ว... เก่”

“เกือบบ้ายสอง”

“เฮ้ย...วันนี้จะไปโรงเรียน”

“ไปได้ไง เธอจะเอาชุดนักเรียนที่ไหนใส่ไปล่ะ”

“จริงซิ ฉันไม่ได้กลับบ้านตั้งสามวันแล้ว...วันนี้กลับซะที
ก็ดี”

“อ้าว แล้วที่นัดกันไว้ล่ะ”

“ไม่เห็นมีใครอยู่สักคนนี่”

“โอ้ออกไปข้างนอก นั้นไปบ้านบอกว่าจะไปเอาเงิน เข็นๆ
ถึงจะมา”

“ก็ได้ ถ้างั้นคืนนี้ออกจากผับแล้วฉันจะกลับบ้าน พรุ่งนี้
จะได้ไปโรงเรียน ปานนี้เพื่อนที่โรงเรียนบ่นถึงแย่แล้ว นี่เก่...
ที่เลี้ยงเธอจะฟ้องทางบ้านไหม”

“ไม่กลัวหรอก แม่สั่งให้มาอยู่เป็นเพื่อนเรา ช่วยทำงานบ้าน
อย่างอื่นไม่เกียจ”

“ฉันอยากเป็นอย่างเก่มั้ง พ่อแม่ทำงานต่างจังหวัด

อิสระดีจัง”

“ดีก็ดี บางทีก็เหงา พวกเธอจะมาพักกับฉันก็ได้นะ
ไป...ลูกไปอาบน้ำเดี่ยวหาอะไรกินกันดีกว่า”

ในขณะที่เดียวกันกลุ่มหนุ่มน้อยผู้เห็นการเรียนเป็นงาน
อดิเรก ได้นัดหมายกันออกเที่ยว

“หนุ่ม... เพื่อนนายที่ว่าจะเป็นเจ้ามือคินนี่แนไหม”

“ซัวร์ แล้วยังกะจะพันชนม์ชไมด้วย”

“เฮ้ย ถึงขนาดนั้นเลยหรือน่าจะอ่อยไว้ก่อน”

“มันว่าชินชากอนอื่นมากกว่าไป หรือไม่ก็ชนม์ชไมไหวตัว
เสียเชิงหมด...ยังฉลาดอยู่ด้วย”

“ไฉ่ๆ ก็อย่าให้เดือดร้อนนะโว้ย”

“เดอน่า อย่าไปยุ่งกับมันเลย ถ้ามันแน่จริงก็เรียบร้อย”

“แต่ถ้าชนม์ชไมแน่ มันก็เกม”

“คินนี่รู้กัน”

“เกษรา อาจารย์เรียกเธอไปทำไมนะ”

“พี่ชายของชนม์ชไมมาตามหาน้องสาว อาจารย์เลย
เรียกฉันไปตาม เคยเห็นไปไหนด้วยกัน”

“แล้วเธอว่าอย่างไรล่ะ”

“ใครจะไปรู้ ชนม์ชไมไม่มาโรงเรียนตั้งหลายวันแล้ว”

“ทำไมนะ ชนม์ชไมเขาถึงได้ชอบหนีเรียน ทั้งๆ ที่ถ้าเขา
เรียนก็เรียนได้ดี บางวิชาเรียนดีกว่าคนที่ไม่เคยขาดเรียนด้วยซ้ำ

นี้ขาดจนบางวิชาจะหมดสิทธิ์สอบอยู่แล้ว”

“ช่างเขาเถอะน่า อย่าไปเดือดร้อนกับเขาเลย เขายังไม่รักตัวเองแล้วเธอจะไปห่วงให้หนักสมองทำไม”

“ฉันสงสัยว่า...ชนม์ชไมจะมีอะไร บางครั้งดูร่าเริง บางครั้งดูเฉื่อยลอย บางวันดูเหมือนคนไม่สบาย” ลัดดาวัลย์ตั้งข้อสังเกต

“คิดมากเกินไปได้ เขาเที่ยวประจำก็ต้องเป็นอย่างนั้นแหละ อดนอน” นางคันนาราพูดพร้อมกับเตือนเพื่อนให้เก็บของ

อรวิอดที่จะคิดถึงชนม์ชไมไม่ได้ ชนม์ชไมมีปัญหาอะไรหนักหนาหรือเป็นเด็กใจแตก ชอบเที่ยว ชอบคบเพื่อนผู้ชายหรือชนม์ชไมอยู่ในสภาพเดียวกับเธอ แต่ถ้าอรวิรู้ว่าชนม์ชไมมีปัญหาทางบ้านหนักกว่าเธอมากนัก คงจะเห็นใจและได้คิดว่าเธอนั้นโชคดีกว่าชนม์ชไมมากมายนัก

คิดได้เมื่อสาย

คืนนี้ท้องฟ้าแจ่มใส พระจันทร์เต็มดวงส่องแสงนวลจ้า หลังจากปิดไฟแล้วแทนที่จะเข้านอน อรวีกลับเปิดประตูระเบียงออกไปยืนรับลมชมจันทร์ เวลาล่วงเลยไปนานเท่าไรอรวีไม่ได้สนใจ แต่ความคิดนั้นวิ่งไปไม่หยุดยั้ง คุณพ่อคุณแม่มีฉันคนเดียว ฉันเป็นลูกแก้วๆ ของท่านหรือเปล่า ท่านรักฉันหรือไม่ะ จะว่าไม่รักก็คงไม่ได้เพราะท่านก็ให้ทุกอย่างที่ฉันต้องการ อย่างเดียวเท่านั้นที่ท่านไม่มีให้คือ เวลา...ฉันต้องการเวลาที่ท่านจะอยู่กับฉัน พูดคุยซักถามเหมือนกับครอบครัวอื่นๆ ฉันต้องการมากเกินไปหรือเปล่า เรียกร้องมากเกินไปหรือเปล่า คงไม่...ฉันไม่ได้เข้าข้างตัวเอง ฉันต้องการคุณพ่อคุณแม่ ต้องการความรัก ความอบอุ่น ฉันไม่ต้องการสิ่งของมากมายก่ายกองที่ท่านหามาให้ ฉันไม่ต้องการ...ท่านไม่เข้าใจฉัน ทำไม...ทำไม...

อรวีรู้สึกตกใจ เมื่อเสียงของเธอดังเข้าสู่โสตประสาท นี่เปลวตะโกนออกมาจริงๆ หรือ ถ้าพวกข้างล่างไม่เปิดโทรทัศน์ ดุคงวิ่งขึ้นมาแล้ว

อรวีรีบกลับเข้าห้องปิดประตูล้มตัวบนเตียงกดหน้าลงกับหมอน เธอไม่สามารถสลัดความคิดออกไปได้ เสียงลินดาเล่าถึงครอบครัวความสนิทสนมของพี่ๆ น้องๆ เสียงที่ซนมัชไมเล่าว่าแม่คอยนั่งรอซักถามเวลากลับบ้านผิปกติยังก้องอยู่ในโสตประสาท ถึงแม้ว่าจะมีความสุขเช่นครอบครัวลินดาไม่ได้ก็ขอให้แม่คอยสนใจซักถาม หรือแม้จะถูกดูว่าอย่างซนมัชไมก็ยังดี

แต่นี้ไม่มี...เมื่อไรหนอแม่จะหยุดงานสังคมสงเคราะห์เสียที

ถ้าฉันออกเที่ยวอย่างชนม์ขไม่คุณแม่จะรู้สึกไหมนะ แต่ฉันจะทำได้หรือ...ฉันทำตัวแบบชนม์ขไม่ได้ อรวีรู้สึกขะเขวขเมื่อนึกถึงกลุ่มของชนม์ขไม่ที่ชอบเที่ยวกลางคืน ชอบคบเพื่อนผู้ชาย บางโอกาสเกสรากับนิภาพรรณจะตามไปด้วย แต่ใครๆบอกว่า เกสรากับนิภาพรรณเป็นแฟนกัน แล้วทำไมสองคนนี้ถึงไปกับชนม์ขไม่ได้ เธอไม่เข้าใจแล้วก็ไม่อยากรสนใจ

ถึงจะนอนดึกอย่างไร อรวีก็ตื่นเช้าเสมอ เมื่อจัดแจงกับอาหารเช้านิดะแล้วก็เตรียมตัวออกจากบ้าน

“คุณใหม่คะ คุณผู้หญิงสั่งให้รอ ท่านจะไปส่งคุณใหม่ เพราะเช้านี้ท่านจะไปธุระซึ่งเส้นทางผ่านโรงเรียนคุณใหม่คะ”

อรวีพยักหน้าแล้วหยิบหนังสือออกมาหนึ่งอ่านรอที่โต๊ะ นานจนมองออกไปเห็นท้องฟ้าเริ่มสว่างแล้ว คุณแม่ก็ยังไม่ลงมา คงจะรอไม่ได้แล้ว อรวีคิด สายเช้ารถติดถูกทำโทษแน่ ลูกขึ้นฉวยกระเป๋าเดินไปชะโงกส่งแม่บ้าน

“เกิดจ๊ะ เรียนคุณแม่ว่าฉันไปก่อน เดี่ยวสายไปไม่ทันโรงเรียนเข้า”

อรวีมาถึงโรงเรียนพบลินดากับนงคัณารามาก่อนแล้ว ปกติสองคนนี้จะมาหลังเธอ คนสุดท้ายของกลุ่มคือลัดดาวัลดี

“วันนี้ทำไมมาสาย” ลินดาทักเพื่อนขณะที่เตรียมตัวลงจากอาคารเรียน

“คุณแม่สั่งให้รอจะมาส่ง แต่เห็นสายแล้วยังไม่ลงมา

เลขมารดประจำทาง”

“อ้าว ทำไมไม่รอกุณแม่เธอละ ท่านอาจมีธุระด้วย”

“ธุระอื่น แต่จะต้องผ่านเส้นทางนี้ ก็เลยจะมาส่งฉันด้วย”

“เป็นฉันรอกแม่ดีกว่า จะได้ไม่ต้องโหนรอละประจำทาง...นะ
ลินดา” นงคินาราพูดพร้อมหันไปพยักพยิดกับลินดา

“ลงข้างล่างกันดีกว่า” ลินดาคัดบทเพราะรู้ใจอรวีดี

“ตอนนี้คุณแม่เธอสบายดีแล้วหรือ...ลินดา”

“ฮือ...ดีแล้ว แต่ต้องคอยดูแลหิบบโนนจับนี้ เดี่ยวเป็น
อะไรไปอีกเพราะแม่ไม่ค่อยชอบไปหาหมอ ทุกคนเลยต้องช่วยกัน
รวมทั้งพ่อด้วย”

“เหมือนฉันเลย ถ้าอยู่บ้านก็ได้ช่วยแบ่งเบางานแม่บ้าง
ฉันไม่อยู่มีแค่น้องเล็ก ๆ คงช่วยอะไรไม่ได้เท่าไร พ่อก็ต้องไป
ทำงาน” นงคินาราเล่าบ้าง

“ปิดเทอมเธอคงรีบกลับบ้านจีนะ”

“ใช่ ไปเที่ยวบ้านฉันไหม อรวี ลินดา”

“ฉันคงไปไม่ได้หรอก ต้องอยู่ช่วยแม่”

“ฉันก็คงไปไม่ได้ คุณแม่คงไม่ให้ไป”

“ฮัลโล” ลัดดาวัลย์ส่งเสียงทักทายเพื่อนพร้อม

โบกมือ

“สายตามเคย” นงคินาราวา

“เฮ้ย... ยังไม่ทันเข้าแถวเลย สายอะไร”

“จะเข้าอยู่เดี๋ยวนี้ละ ไม่ต้องเอากระเป๋าขึ้นไปเก็บหรอก”
ยังไม่ทันที่ลินดาจะพูดจบประโยค เสียงสัญญาณเข้าแถวก็ดังขึ้น

“ลินดาเจอกับข้าวอะไรมาวันนี้”

“พะแนงไก่ ฉันเอามาเพื่อพวกเราด้วย กลางวันกินด้วยกันนะ”

“เออ... วันนี้ฉันแวะซื้อหมูทอดมาเพื่อทุกคนเหมือนกันซื้อแต่ข้าวเปล่าแล้วกัน”

“ฉันซื้อข้าวเอง” นงคณารับอาสา

“ฉันซื้อผลไม้ล่ะ เพราะฉันไม่มีอะไรมาเลย” อรวิริบบอก

“โอ้เอ๊ย... คิดมากไปได้ ยังอยู่ด้วยกันอีกนาน” ลัดดาวัลย์ขึ้นหน้าขำมวงนงคณารามา เลยดูคนที่ยืนข้างหน้าหันมาดู “เดี๋ยวก็ถูกยื่นทั้งแถวหรรษาพุดมากอยู่ได้”

ลัดดาวัลย์เงยเสียงลง แต่ไม่วายทำปากขมขมบิบใส่คนว่า

“ลินดา ข้าวโม่สุกท้ายเป็นกิจกรรมอิสระ ไปหาที่นั่งทำการบ้านกันเถอะ เวลาเหลือจะได้ทบทวนภาษาไทยที่จะสอบเก็บคะแนนวันมะรืนนี้” อรวิชวน

“เอาซิ โรงเรียนเล็กจะได้กลับบ้านเลย วันนี้จะไปช่วยแม่เตรียมของเพราะพรุ่งนี้มีลูกค้าส่งขนมจีนแกงไก่ไปเลี้ยงพระ แต่ของขายก็ยังทำปกติต้องเหนื่อยหน่อย”

“ฉันไม่เคยได้ยินเธอบ่นเลย ไหนจะช่วยงานแม่ ไหนจะเรียนหนังสือ การบ้านก็เยอะ เธอแบ่งเวลาดูหนังสือยังงั้นลินดาเธอนี้เก่งจริงๆ ”

“มันต้องเก่ง ถ้าอย่างนั้นไม่มีใครช่วยแม่ แล้วก็ไม่ว่าจะบ่นไปทำไม บ่นแล้วก็ต้องทำ สู้ไม่บ่นดีกว่า”

“เธอเป็นคนดีจริงๆ นะลินดา เธอไม่ปกปิดเรื่องที่บ้าน ถ้าฉันไม่มีเธอ ฉันอาจไม่เป็นอรวีอย่างที่เป็นอย่างนี้ หรือไม่ก็ใจแตก เที้ยวตะลอนๆ ไม่สนใจการเรียนเหมือนอย่างบางคน”

“ไม่หรอก เธอได้รับการอบรมมาดี เพียงแค่เธอน้อยใจ ทางบ้านเท่านั้น เธอต้องคิดว่าคุณพ่อคุณแม่ทำทุกอย่างเพื่อเธอ เหมือนอย่างฉัน พ่อแม่ก็ทำทุกอย่างเพื่อพวกเรา ถ้าไม่ทำอย่างนี้พวกฉันคงไม่ได้เรียน ต่างกันก็ตรงที่บ้านฉันไม่ได้ร่ำรวย ไม่มีธุรกิจใหญ่โต จึงค้าขายเล็กๆ น้อยๆ ที่บ้าน ก็เลยได้พบกัน ทุกวัน เธออย่าคิดอะไรมากเกินไปนะอรวี”

“เธอนี้ความคิดเป็นผู้ใหญ่จัง ฉันคบเพื่อนไม่ผิดเลย ลินดา”

โรงเรียนเลิกนานแล้ว ป้านี่ลินดาคงถึงบ้านช่วยแม่ทำงานตัวเป็นเกลียว อรวีนั่งคิดถึงคำพูดของลินดา ก็ถูกอย่าง ลินดาว่าแต่ถึงอย่างไรฉันก็ยังอยากพบคุณแม่บ้าง อยู่บ้านเดียวกันแท้ๆ ไม่ค่อยจะได้พบหน้ากันเลย ถ้าฉันอยากพบท่านทำไม ไม่รอละ วันศุกร์ วันเสาร์เป็นวันที่ฉันได้หยุดอยู่บ้านนี้ ฉันเป็นลูกยังรู้จักน้อยใจ แล้วพ่อแม่ละทำไมไม่คิดบ้างว่าท่านก็น้อยใจ เป็นเหมือนกัน ความรู้สึกสองฝ่ายได้แย้งกัน ในที่สุดอรวีก็พุบหน้าลงกับโต๊ะหลับตาหายใจลึกยาวนานหลายหน

“อรวี...อรวี” เสียงเรียกพร้อมกับมีมือมาจับต้นแขนเธอ เขย่าเบาๆ เมื่อเงยหน้าขึ้นก็พบชนม์ขโมกำลังขึ้นมองเธออยู่

“เป็นอะไรหรือเปล่า” ชนม์ขโมไม่กล้าใช้คำพูดอย่างที่ เคยใช้กับอรวี

“ชนม์ชไมเธอ วันนี้จะไปไหนล่ะ”

“ตามอย่างนี้ แปลว่าจะไปกับฉันใช่ไหม”

“เปล่า ตามคุณเท่านั้น”

“วันนี้ไปผับ มีนัด”

“ไปกับฉันไหมล่ะ...ไปเดอะอรวี”

“เสียใจนะ วันนี้ฉันไม่ว่าง มีนัดกับคุณแม่... ชนม์ชไม
ใกล้สอบแล้ว เธอน่าจะห่วงดูคำรับตำราบ้างนะ”

“ห่วงทำไม ดกก็ซ่อมเอา”

“คุณพ่อคุณแม่เธอไม่ว่าหรือ”

“พ่อจะมาห่วงอะไร เขาเห็นอย่างอื่นสำคัญกว่าลูก”
เธอเน้นคำว่าอย่างอื่น

“ชนม์ชไม ท่านเป็นคุณพ่อเธอนะ”

“ก็ใครว่าไม่ใช่ล่ะ อย่าให้พูดดีกว่า”

“ไม่พูดนะดีที่สุด”

“ใช่...อยู่กันคนละโลกละดี”

ชนม์ชไมค่อนข้างจะก้าวร้าวถ้าพูดถึงคนที่เธอไม่ชอบใจ
ไม่ละเว้นแม้ผู้ให้กำเนิด อรวีนึกเปรียบเทียบระหว่างลินดา กับ
ชนม์ชไม เธอตัดสินใจได้ในนาทีนั้นเองว่าควรจะทำใจเสียใหม่
สุดสัปดาห์นี้เธอควรจะต้องพบผู้ให้กำเนิดเพื่อกราบขอโทษท่าน
ที่รีบออกจากบ้านไปก่อน ท่านทำทุกอย่างเพื่อเธอ เลิกคิดอะไร
นอกกลุ่มนอกทางเสียที ชนม์ชไมเป็นเพื่อนที่ไม่ควรจะทำอย่าง

ชนม์ชไมที่บ้านเช่นเดียวกับอรวี แต่สาเหตุต่างกัน

ชนม์ชไมเบื้อบ้านเพราะการมีปากเสียงของบิดามารดา วันใดที่บิดากลับบ้านวันก็มักจะมีเรื่องโต้เถียงกับมารดาเสมอ บางครั้งรุนแรงจนเธอตกใจเพราะคิดไม่ถึง

อรวิเดินออกจากโรงเรียนพร้อมชนม์ชไม ขณะที่อรวิขึ้นรถกลับบ้านชนม์ชไมกลับเดินเตร่รอเพื่อนเที่ยวที่นัดกันไว้

ชนม์ชไมขาดโรงเรียนอีกแล้ว ระเบียบเธอขาดโรงเรียนบ่อย บางครั้งถึงแม้จะมาโรงเรียนก็ไม่เข้าเรียน ครูหลายคนเรียกไปเตือนก็ไม่ดีขึ้น ไปรณณิบัตรจากโรงเรียนจึงส่งไปถึงบ้าน

“ชไม มานีหน่อยซิ...นั่งลงคุยกับแม่ก่อน กลับบ้านค่ำทุกวัน วันนี้แมก็นั่งรอตั้งแต่หัวค่ำ แล้วนี่มันก็ทุ่มก็ยามแล้ว”

“รดคิดกะ คุณแม่มีอะไรหรือกะ”

“จดหมายจากโรงเรียน ทำไมไม่ถึงขาดเรียนจนเวลาไม่พอสอบ...นี่ดังหลายวิชา” มารดาพูดพร้อมยื่นไปรณณิบัตรไปตรงหน้า

“บางวันหนูไปนอนห้องพยาบาล เพราะปวดท้อง ไม่สบาย”

“ถ้าแค่นั้นทำไมถึงเวลาไม่พอสอบ บอกแม่มาตามตรง เหลวไหลอย่างนี้แล้วเมื่อไรจะจบ หนูนี้ชักเที่ยวหนักขึ้นทุกวัน ลูกจะไปไหนแม่ไม่เคยว่าขอให้กลับบ้าน เรียนหนังสือ ชไมทำให้แม่หนักใจขึ้นทุกวันนะ พ่อคนเดียวแม็กก็ลุ่มใจพออยู่แล้ว เห็นใจแม่บ้างซิ ถ้าลูกไม่เรียนหนังสืออีกหน่อยจะทำอย่างไร แม่ไม่ได้อยู่เลี้ยงจนแก่จนเฒ่านะ

“เอาเถอะแม่...ต่อไปหนูจะพยายาม”

“ไม่ใช่พยายามต้องทำให้ได้ หยุดเที่ยวเตร่หันมาเรียนหนังสือ ซะไรบ้างแม่มาหลายครั้งแล้วนะ ทำไมลูกไม่รักษาคำพูด ลูกไม่ส่งสารแม่เลยหรือ...”

บ้านที่ไม่ค่อยจะสงบสุข สามีเจ้าชู้ก็ทุกข์พออยู่แล้ว ยังจะถูกที่ไม่เอาด้นทำให้ผู้เป็นแม่รู้สึกเหนื่อยหน่าย แต่เพื่อลูกก็ต้องอดทน

ขณะที่แม่มีความทุกข์อยู่นั้น ชนม์ขโมดูเหมือนจะไม่ใคร่รู้สึกเท่าไรนัก เพียงแอบเดิยเท่านั้นที่รู้สึกเห็นใจแม่ หลังจากนั้น ก็ลืมทุกอย่าง

แรกๆ ชนม์ขโมทำเพื่อประชิดทางบ้าน พอบ่อยเข้าก็เกิดเป็นความเคยชินและใจแตก ในที่สุดก็ออกเที่ยวทุกครั้งที่มีโอกาสอำนวย

วันนี้ชนม์ขโมมาโรงเรียนแต่เช้าติดกับทุกวัน เธอนั่งเหม่อมองไปยังประตูห้องเรียนเหมือนกับจะรอใครสักคน

“อรวิ มาแล้วเธอ” เธอถูกพรวดพรวดขึ้นขณะที่ผู้มาใหม่เพิ่งจะก้าวผ่านธรณีประตูเข้ามา

อรวิรู้สึกประหลาดใจที่ชนม์ขโมมาโรงเรียนแต่เช้า แล้วยังมีท่าทางเหมือนกำลังรอเธออยู่

“หายไปไหนมาดั่งหลายวันนะ”

“มีเรื่อง...ฉันอยากคุยกับเธอ...จริงๆ นะอรวิ” เธอขำเมื่อเห็นเพื่อนมองเหมือนจะถามด้วยนัยน์ตา

“เรื่องดีหรือร้าย เกี่ยวกับฉันหรือเปล่า”

“ไม่เกี่ยวกับเธอหรอก เรื่องของฉัน แต่อยากเล่าให้ใคร

สักคนฟัง”

“ถ้าเธอพูดแล้วสบายใจก็พูดมาเถอะ...ฉันยินดี”

ชนม์ขโมยวิ่งไปครู่ใหญ่ แล้วว่า

“อรวี จำได้ไหม วันที่เราพบกันที่โรงอาหารตอนเย็น แล้วฉันบอกเธอว่าฉันจะไปผับนะ”

อรวีพยักหน้า หลังจากนั่งคิดทบทวนอยู่ชั่วครู่

“ทำไม ไม่สนุกเธอ หรือแม่ดู”

“เปล่า แม่ไม่รู้ด้วยซ้ำไป”

“อ้าว ก็ดีแล้วไง”

“ไม่ดีนะซี จากวันนั้นจนถึงวันนี้ฉันไม่สบายใจเลย ฉัน
กลุ้มใจมากแต่ไม่รู้จะพูดกับใคร ฉันคิดว่าเธอเป็นคนที่ฉันจะเล่า
ให้ฟังได้”

“เธอไว้ใจฉันมากกว่าเขยวากับนิภาพรรณหรือ”

“สองคนนั้นพูดกันได้แต่เรื่องไม่เป็นเรื่อง...แต่สำหรับ
เธอ...ฉันไว้ใจ”

“เป็นไปได้ไง แต่เอาเถอะ ถ้าฉันช่วยได้ ฉันจะช่วยเธอ”

“ไม่มีใครช่วยฉันได้หรอก แต่ฉันอยากระบายสิ่งที่อัด
อัดใจใครสักคนฟัง วันนั้น...วันที่ฉันไปเที่ยวผับกับพรรคพวก มี
เพื่อนใหม่คนหนึ่งไปด้วย”

“แล้วไง...เล่าไปเถอะฉันกำลังตั้งใจฟัง” อรวีเดือนเมื่อ
เห็นชนม์ขโมยเงิบไป

“วันนั้นฉันสนุกกันเต็มที่เพราะเห็นว่ามีเจ้ามือ เราดื่มกัน
หลายแก้ว อยู่จนผับปิด มันก็ดีมากแล้ว คนนั้นเขาบอกว่าจะ

ไปส่งฉันที่บ้านเองไม่ต้องไปค้างบ้านเพื่อน พอขึ้นแท็กซี่เขาบอกฉันว่า ถ้า่วงก็กลับไปถึงบ้านแล้วจะปลุก ฉันก็พยายามจะไม่หลับ แต่แอลกอฮอล์ที่ฉันดื่มเข้าไปหลายแก้วทำให้ฉันฝันไม่ได้ ฉันขบลงไปบนไหล่ของเขา คอนลงจากรถฉันยังวังและมึนก็ไม่ได้สนใจ มารู้ตัวอีกที...ฉัน...ฉันเสียใจ เจ็บใจตัวเอง...”

ชนม์ชไมพูดพร้อมกับยกมือขึ้นปิดหน้าร้องไห้อย่างไม่เคยเป็นมาก่อน

“หมายความว่า...”

ชนม์ชไมพยักหน้าก่อนที่อรวีจะพูดจบ

“ฉันเกลียดตัวฉันเองที่ควบคุมตัวเองไม่ได้ ชะล่าใจมากไป เธอคงสมน้ำหน้าฉันสินะ”

“ฉันจะช้าเต็มเพื่อนได้อย่างไร เธอเจ็บมากพอแล้ว”

“อรวี แต่ตอนนี้ฉันกำลังกลัวใจ ฉันเป็นอะไรไม่รู้ ไร้วุ่น ไม่สบายใจ กลัวแม่ กลัวไปหมด ฉัน...ฉัน”

“ไม่ต้องพูดแล้วชนม์ชไม ฉันเข้าใจ เธอบอกคุณแม่เธอดีกว่านะ เรื่องใหญ่จะได้เป็นเรื่องเล็ก ท่านคงจะหาทางช่วยเธอได้”

“ไม่...ไม่บอก บอกไม่ได้”

“ทำไมล่ะ”

“เธอไม่รู้ สภาพบ้านฉันไม่เหมือนคนอื่น...”

ทุกสิ่งทุกอย่างที่อรวีไม่เคยรู้พรุ้งพรูออกมาจากปากของชนม์ชไมจนหมดสิ้น

“แล้วเธอจะทำยังไง”

“ไม่รู้ ฉันยังไม่รู้”

“ชนม์ขไม ฉันเข้าใจเธอ เห็นใจเธอมาก เธอต้องตัดสินใจเล่าให้คุณแม่เธอฟัง ท่านจะได้ช่วยคิด เธออย่ากลัว ท่านไม่ทำอะไรเธอหรอก เชื่อฉัน” อรวีหุุดคิดแล้วเอื้อมมือไปบีบไหล่เพื่อนเบาๆ

“เธอให้ฉันไปพบคุณแม่ด้วยก็ได้นะ ถ้าเธอไว้ใจ ยังมีลินดาอีกคนที่จะช่วยได้ ถ้าฟังฉันเองยังนึกไม่ออกว่าจะพูดอย่างไร ถ้าเธอไว้ใจรับรองว่าลินดาจะไม่พูดมาก เธอลองคิดดูก่อนก็ได้ แล้วค่อยบอกเรา ฉันอยากช่วยเธอจริงๆ เธอไม่ต้องกลัวนะฉันจะไม่พูดให้ใครรู้หรอก แม้แต่ลินดาถ้าเธอไม่อนุญาต”

“นักเรียน...ครั้งนี้คงเป็นการพบกันครั้งสุดท้ายก่อนสอบไปทบทวนวิชาให้ดี ระยะเวลาเทอมก็อย่าเที่ยวมากนัก อยู่ช่วยคุณแม่ แบ่งเวลาอ่านหนังสือล่วงหน้าบ้าง คนที่เคยเที่ยวหนักๆ ก็ลองกลับไปคิดว่าเราทำถูกหรือผิด ยังมีเวลากลับตัวกลับใจ ไม่ใช่ปล่อยให้เสียใจไปเรื่อยเปื่อยเฮไหน شأنนั้น พ่อแม่อุตส่าห์ส่งให้เรียนหนังสือ อย่าทำให้ท่านเสียใจ เรื่องเที่ยวเตร่ก็พอหอมปากหอมคอ อย่าให้มันเลยเถิด ครูรู้ว่าบางคนวันหยุดไม่เคยอยู่บ้าน วันเรียนยังเที่ยวกลางคืนอีกด้วย ธรรมชาติของวัยอาจทำให้ลืมตัวได้ง่าย ความเป็นผู้หญิงต่างกับผู้ชาย เสียหายได้ง่าย ควรรู้จักรักษานวลสงวนตัวรอให้ถึงวัยอันควร การมีคู่ครองเป็นเรื่องปกติธรรมดาของเราทุกคน ตอนนี้หน้าที่ของเราคือเรียน

เรียนให้จบให้มีความรู้ติดตัว มีการมีงานทำ ปัญหาอื่นยังไม่
ต้องคิด เรื่องทางบ้าน เรื่องของผู้ใหญ่ที่ไม่ควรสนใจก็เฉยๆ
เสียบ้าง ท่านเป็นพ่อแม่ของเรา ท่านต้องทำงานต้องหาเงินมา
เลี้ยงครอบครัว ปัญหาของท่าน ท่านแก้เอง เราเป็นลูกก็ทำหน้าที่
ลูกให้ดีที่สุดเท่านั้นพอแล้ว”

“อาจารย์คะ ชนม์ขไมไม่สบายไม่มาโรงเรียน วันสอบเขา
อาจมาไม่ได้ค่ะ”

“ครูรู้แล้ว ขอบใจ ครูได้คุยกับคุณแม่ของชนม์ขไมแล้ว
ครูขอร่อนนะอย่าพูดถึงหรือวิจารณ์อะไรทั้งนั้น ทุกอย่างจบสิ้น
ลงแล้ว เปิดเทอมมาชนม์ขไมก็ยังเป็นเพื่อนของเราอยู่”

อรวิคิดถึงชนม์ขไมรู้สึกเห็นใจและสงสารที่มีปัญหาทาง
บ้าน แล้วยังเกิดความผิดพลาดในชีวิต ถึงแม้เธอจะทำตัวเธอเอง
แต่ก็เพราะความอ่อนแอ และความทุกข์ที่ทับถม ไม่สามารถ
ทำใจให้ยอมรับสภาพของครอบครัวที่ประสบอยู่ได้ จนต้องหา
ทางออกให้ตนเอง แล้วเธอล่ะ... เธอมีแต่เปรียบเทียบกับ
คนอื่นคนนี้ ทำไมเธอไม่คิดบ้างว่าคุณพ่อคุณแม่ทำทุกอย่าง
เพื่อเธอ เลิกคิดสงสารตัวเองได้แล้ว ยังมีคนอื่นมากมายที่มี
ปัญหามากกว่าเธอ ทำไมเธอถึงไม่ทำตัวง่ายๆ เข้าใจอะไรให้ง่าย
เหมือนอย่างลินดา เลิกเจ้าคิดเจ้าแค้น จิตใจจะได้มีความสุข
จริงอย่างที่ครูพูด ทำหน้าที่ของลูกให้ดีที่สุดก็พอแล้ว

เมฆดำทะมึนที่เคยปกคลุมจิตใจค่อยจางหายไป แสงสว่าง
วาบขึ้น เธอจะไม่ยอมให้ความขัดแย้งเกิดขึ้นในห้วงความคิดอีก

ต่อไป จะเป็นอรวิคนใหม่

วันนี้เลิกเรียนแล้วต้องรีบกลับบ้าน จริงของลินดาที่บอก
ว่าบ้านเราเจียบสงบ ไม่มีใครรบกวน ใช...ไม่มีที่ไหนจะอบอุ่น
เท่าบ้าน ไม่มีใครที่จะให้ความรักเราได้เท่าพ่อแม่

อรวิข้มให้ตนเองอย่างมีความสุข “ต่อแต่นี้ไปฉันจะรีบกลับ
บ้าน บ้านที่มีพ่อแม่มีความรักความเข้าใจกัน แล้วชนม์ชไมละ”

“สาธุ” เธอพูดพร้อมกับยกมือพนม “ขอให้ชนม์ชไม
ปลอดภัย ขอให้พ่อแม่ของชนม์ชไมเข้าใจ เห็นใจ หันกลับมาให้
ความรักความอบอุ่นกับชนม์ชไมด้วยเถิด ยังไม่สายเกินไปหรอก
ชนม์ชไม...เพื่อนที่น่าสงสาร”

ครอบครัวจะเป็นสุขได้ ถ้าทุกคน
รู้จักหน้าที่ ยอมรับฟังความคิดเห็น
ซึ่งกันและกัน รู้จักให้อภัย ไม่มีทิฐิ
เข้าใส่กัน ไม่ว่าจะเป็นพ่อ แม่ หรือลูก
ต่างคนต่างก็เป็นกระจกเงาให้กัน
และกัน บ้านก็จะอบอุ่นด้วยโอรัก

คณะกรรมการจัดทำหนังสืออ่านเพิ่มเติมด้านครอบครัวศึกษา ระดับมัธยมศึกษา

๑. อธิปไตยกรวิชากกร	ที่ปรึกษา
(นางกษมา วรวรรณ ณ อยุธยา)	
๒. รองอธิบดีกรวิชากกร	ที่ปรึกษา
(นายสมาน ซาติยานนท์)	
๓. ผู้เชี่ยวชาญด้านพัฒนาสื่อการเรียนการสอน	ที่ปรึกษา
(นางสุภรณ์ สภาพงศ์)	
๔. ผู้อำนวยการศูนย์พัฒนาหนังสือ	ที่ปรึกษา
(นางสาวเอิบบุญ สุทธิประภา)	
๕. นายแพทย์ชงยุทธ วงศ์ภิรมย์ศานติ์	ที่ปรึกษา
๖. พ.ศ.อ. (พญ.) นพมาศ ชูรเวช	ประธานกรรมการ
๗. นางปราณี รอดโพธิ์ทอง	กรรมการ
๘. นายประยูร อองกุลนะ	กรรมการ
๙. นางสาวนงนุช บุญเกียรติ	กรรมการ
๑๐. นางสาวลัดดา จิตรวัฒน์แพทย์	กรรมการ
๑๑. นายรุ่งโรจน์ ตรงสกุล	กรรมการ
๑๒. นางสุภาวดี หาญเมธี	กรรมการ
๑๓. นางวรางคณา สุเมธวัน	กรรมการ
๑๔. นายวินัย รอดจ้าย	กรรมการ
๑๕. นางสุกัญญา งามบรรจง	กรรมการ
๑๖. นางสาวเพ็ญศิริ กัลยาณมิตร	กรรมการและเลขานุการ

ผู้เขียน

นางสาวประภาศรี เทียนประเสริฐ

บรรณาธิการ

นางสาวเพ็ญศิริ กัลยาณมิตร

ผู้วาดภาพประกอบ

นายอิทธิพล รัชเวทย์

ศึกษานิเทศก์พาณิชย์

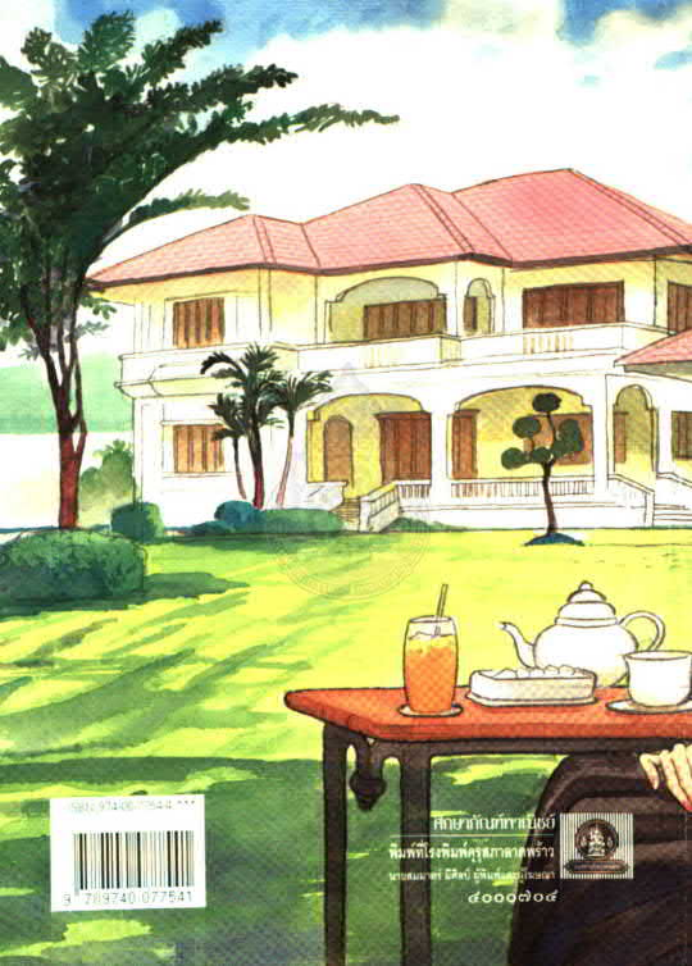
ประกาศกระทรวงศึกษาธิการ
เรื่อง อนุญาตให้ใช้หนังสือในโรงเรียน

ด้วยกรมวิชาการได้จัดทำหนังสืออ่านเพิ่มเติม เรื่อง อยากให้
บ้านนี้มีแต่รัก ระดับมัธยมศึกษา ขึ้น กระทรวงศึกษาธิการได้พิจารณา
แล้ว อนุญาตให้ใช้หนังสือนี้ในโรงเรียนได้

ประกาศ ณ วันที่ ๒๕ กันยายน พ.ศ. ๒๕๓๘

(นายสุวัจน์ ลิปตพัลลภ)

รองปลัดกระทรวง รักษาราชการแทน
ปลัดกระทรวงศึกษาธิการ

ISBN 974-00-0775-4 ***

9 789740 077541

ศึกษากับวิทยาศาสตร์

พิมพ์ที่โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว

นายสมชาย ธีระกุล ผู้พิมพ์และกระจาย

๕๐๐๐๗๐๕